விவேகபோதினி

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIV | துன்மதி௵ பங்குனி௴ :: 1922-ம்௵ ஏப்ரல்௴ | பகுதி 10

முருகன் வழிபாடு

WORSHIP OF LORD MURUGA

புகரில் சேவல ! தந்துர சங்க்ரம
நிருதர் கோபக்ர வுஞ்சநெ டுங்கிரி
பொருத சேவக ! குன்றவர் பெண்கொடி
மணவாள !

புனித பூசுர ருஞ்சுர ரும்பணி
புயசு பூதர ! என்றிரு கண்புனல்
பொழிய மீமிசை யன்புத லும்பிய மனனாகி

அகில பூதவு டம்புமு டம்பினில்
மருவு மாருயி ருங்கர ணங்களு
மவிழ யானுமி ழந்தஇடந்தனி லுணர்வாலே

அகில வாதிக ளுஞ்சம யங்களும்
அடைய ஆமென அன்றென நின்றதை
அறிவி லேனறி யும்படி யின்றருள் புரிவாயே!

மகர கேதன முந்திகழ் செந்தமிழ்
மலய மாருத மும்பல வெம்பரி
மளசி லீமுக மும்பல மஞ்சரி வெறியாடும்

மதுக ராரம்வி குஞ்சணி யுங்கர
மதுர கார்முக மும்பொர வந்தெழு
மதன ராஜனை வெந்துவி ழும்படி முனிபால

முகிழ்வி லோசன முஞ்சிறு திங்களு
முதுப சீரதி யும்புனை யுஞ்சடை
முடியர் வேதமு நின்றம ணங்கமழ் அபிராமி

முகர நூபுர பங்கய சங்கரி
கிரிகு மாரித்ரி யம்பகி தந்தருள்
முருகனே ! சுர குஞ்சரி ரஞ்சித பெருமாளே!

மீன் கொடியுடனும், கீர்த்திபெற்று விளங்கும் செந்தமிழின் உற்பத்தி ஸ்தானமான பொதியமலையிலிருந்து வீசும் தென்றற்காற்றுடனும், மிகுந்த நறுமணம் வீசும் பலவித புஷ்ப பாணங்களுடனும், வண்டுகள் மொய்த்தாடும் பல புஷ்பமாலைகளை ஏராளமாய் அணிந்து ஊங்காரஞ்செய்யும் இனிய அழகிய முகத்துடனும் போர்தொடுக்க வந்த மன்மதனை வெந்து விழும்படிக் கோபித்த (யோகத்தினாற்) குவிந்த பார்வையையுடைய கண்களும், இளம்பிறைச் சந்திரனையும் கங்கையையும் அணிந்த சடாமுடியுமுள்ள சிவபெருமானும், வேதங்களின் வாசனை வீசும் உமாதேவியாகவும் சங்கத்தினாற் செய்யப்பட்ட தண்டைகளை யணிந்த பாதத்தாமரைகளையுடைய சங்கரியாகவும் பர்வதராஜன் புதல்வியான பார்வதிதேவியாகவும் மூன்றுகண்களையுடைய அர்த்தநாரீசுவரர் தேவியாகவும் விளங்கும் உலகமாதாவானவளும் உலகமுய்யும்பொருட்டுத் தந்தருளிய ஞானதேசிகனே! தெய்வயானையின் மனத்தில் ஆநந்தத்தையூட்டும் பெருமாளே! நான், குற்றமற்ற சேவற்கொடியை யுடையவனே! சிங்கப்பற்களை யுடையவரும், மாயவித்தையில் தேர்ந்தவருமான அசுரர்களது கோபத்தின் சொரூபமான பெரிய க்ரௌஞ்சபர்வதத்தை வேலாயுதத்தினாற் பிளந்து துகளாக்கிய வெற்றிவீரனே! வேடர் குலத்திலுதித்த வள்ளிநாயகியை மணந்துகொண்டே பெரியோனே! தூய்மைபொருந்திய பிராமணர்களும் தேவர்களும் வணங்கும் குன்றுகளையொத்த தோள்களை யுடையவனே! என்று சொல்லி என் வாயார உன்னைத்துதித்து, கண்களினின்றும் ஆநந்தபாஷ்பம் சொரிய, மேன்மேலும் எழும்பும் அன்பு நிறைந்த மனத்தையுடையவனாய், பஞ்சபூதங்களாலாகிய தேகமும் அத்தேகத்தி லுறையும் அருமையான உயிரும் புலன்களும் வேறாகவிருக்கும்படி நான் பிரிந்து பற்றற்று நின்று, நான் என்னும் அகந்தையையுமிழந்து, அப்பொழுது மெய்யுணர்வுபெற்று, சகல மதங்களும் மதவிஷயமாகத் தர்க்கஞ்செய்யும் சகலரும் ஜீவராசிகள் தங்கள் முயற்சியினால் அடையக்கூடுமென்றும், அடையமுடியாதென்றும் எப்பொருளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்களோ அப்பொருளை அறிவில்லாத அடியேனும் அறியும்படி இன்று அருள் புரியவேண்டும்.

மட்டி எருக்கலை, மடல் மடலாய்ப் பூத்தாலும் மருக்கொழுந்து வாசனை ஆகுமா ?

விவேக போதினி

தோ. 14] துன்மதி௵ :: பங்குனி௴ [ப. 10

கந்த புராணம்

SKANDA PURANAM

"எனதருமைப் புதல்வர்காள்! உயிர்களெல்லாம் பிறப்பினால் அடையத்தக்க சிறந்த பலன்கள் சாஸ்திர ஞானமும் குறைவில்லாத செல்வமுந்தான். அவைகளில் ஒன்றையாயினும் ஒரு உயிர் அடையாவிடின், அதன் பிறப்பை விடப் பேய்ப்பிறப்பே மேலானதெனக் கூறலாம். சிறந்த பலன்களாகிய அவ்விரண்டையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமிடத்து கல்வியினும் செல்வமே சிறந்ததென விவேகிகள் கூறுவார்கள். சாஸ்திர ஞானம் முதிர்ந்தவரா யிருந்தாலும் ஒருவர் வறுமையினால் வருந்துவராயின், அவர் பொருளைப் பெறவேண்டிப் பிறரை வணங்கி நிற்பார். கல்வியையும் மற்றும் மானிடர்களுக்கு அவசியமானவைகளையும் குறைவில்லாமற் பெறுவதற்கு உதவிபுரியும் செல்வமே மேலானது. சாஸ்திரஞானமுடையவர்களா யிருந்தாலும், வறியோர்களா யிருந்தால் அவர்களை உலகத்தார் இகழ்வார்கள். ஆகையினால் செல்வமே ஒருவன் பெற விரும்பவேண்டிய பலன். முயற்சியுடையவர்கள் அச்செல்வத்தை நிச்சயமாய்ப் பெறுவார்கள். அசுரர்களாகிய உங்களுக்குப் பகைவர்களாகிய தேவர்கள் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் முயற்சியினால் மேன்மைபெற்றிருக்கிறார்கள். நீங்கள் அவர்களைவிட அதிகமான செல்வத்தைப் பெறுவீர்கள்போலத் தோன்றுகிறது. ஆதலால், அதைப்பெற நீங்கள் மூவரும் முயற்சி செய்யவேண்டும். இதற்கு வடக்குத் திக்கில் அசுரர்கள் யாகஞ்செய்வதற்கென்று ஏற்பட்ட ஸ்தலமிருக்கிறது. ஆங்கு நீங்கள் உங்கள் பரிசனங்களுடன் சென்று, ஓம குண்டம் அமைத்து நஞ்சுடன்கலந்த விறகைக் கொளுத்தி அக்கினியுண்டாக்கி, உதிரம், மாமிசம் முதலிய பொருள்களை அவ்வக்கினியில் ஆகுதிசெய்து சிவபெருமானைத் துதித்துக் கொடிய யாகத்தைச் செய்யுங்கள். அப்படி யாகம் செய்வீர்களாயின், நஞ்சுண்டகண்டரான எம்பெருமான் கருணைகூர்ந்து உங்கள்முன் தோன்றி, நீங்கள் விரும்பிய பொருள்கள் யாவும் உங்களுக்கு இம்மையிலேயே கிடைக்கும்படி அருள்புரிவார். நீங்கள் அவ்விடத்துக்குப் போய்ச் சேர்வீர்களாயின், அந்த யாகத்துக்குவேண்டிய பொருள்களெல்லாம் உங்களுக்கு வந்துசேரும்படி நான் ஏற்பாடுசெய்கிறேன். இனி நீங்கள் புறப்பட்டுப் போவீர்களாக!" என்று மாயை உரைத்தாள். அப்பால் சூரபதுமன் தன் தாய்தந்தையர்களை வணங்கி, தன் தம்பிமார்களுடனும் பரிசனங்களுடனும் அவ்விடம்விட் டேகினான்.

அவர்கள் சென்றபின், மாயை காசிபமுனிவரைப்பார்த்து, "முனிவரே! நான் புதல்வர்களைப் பாதுகாக்கச் செல்லுகிறேன். ஆதலால், நீங்கள் வருந்தாதிருங்கள்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாள். அப்போது காசிபமுனிவர் அவளிடத்திற்கொண்ட மோகத்தினால் அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்று, "நீ என்னை அயலானாக மதித்து இவ்வாறு என்னைத் தனியே விட்டுச் செல்லுதல் நீதியோ, சொல்வாயாக!" என்று மனம் வெதும்பிக் கூறினார். அதுகேட்ட மாயை, "முனிவரே! வருந்ாதேயுங்கள்! நான் புதல்வர்களைப் பெறும்பொருட்டு உம்மை வந்தடைந்தேனேயன்றி உம்முடன் கூடிவாழ்வதற்காகவன்று. நான் மாயை என்று தெரிந்துகொள்வீராக!" என்று சொல்லி மறைந்தாள். மாயையைக்காணாது வாட்டமுற்று காசிபமுனிவர் துயர்க்கடலில் மூழ்கினார். அப்போது அவர் தந்தையாகிய பிரமதேவர் அவ்விடத்துக்கு வந்து அவரை நோக்கி, "வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் உணர்ந்து சிறந்த மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைந்த முனிவனே! நீ ஒரு பெண்ணின்மீது காமமுற்று பேதைமாந்தரைப் போல் வருந்துகிறாயோ? தொலையாத பிறவிப் பிணியையும் வினைகளனைத்தையும் உண்டாக்குவது காமமே யாதலால், என்றும் கலக்கமுறாத நல்லறிவினால் அக்காமநோயை யொழித்தவர்தாம் மோக்ஷவீட்டை யடையக்கூடியவர்.

ஆகையினால் இனி வருந்தாமல், இங்கு மாயையுடன் புணர்ந்ததனாலுண்டான பாவத்தை நீக்கிக்கொள்வதற்காக முன்போலவே தவம் புரிவாயாக !" என்று நற்புத்தி கூறிவிட்டுத் தமது உலகத்துக்குத் திரும்பிச்சென்றார். காசிபமுனிவர் அவ்வுண்மைமொழிகளைக் கேட்டு மயக்கம் நீங்கி, தம்மைச்சூழ்ந்த பாவத்தை யகற்றிக்கொள்ளுவதற்காகத் தவமியற்றத் தொடங்கினார்.

காசிபமுனிவரைவிட்டு நீங்கிய மாயையானவள் சுக்கிராசாரியாரிட்ட கட்டளைப்படி தன் புதல்வர்கள் செய்யவேண்டிய யாகத்துக்கு அவசியமான பொருள்களை யுதவவேண்டுமென்று பரமசிவனை நோக்கித் தவமியற்றினாள்.

தாங்கள் தவமியற்ற வேண்டிய ஸ்தலத்தை நோக்கிச் சூரபதுமன் தன் தம்பிமார்களுடனும் பரிசனங்களுடனும் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அசுரகுல குருவாகிய சுக்கிராசாரியர் அவர்களது தீரத்தையும் தேகவலிமையையும் கண்டு வியப்புற்று, அவர்கள் சிவபெருமானது அருள்பெற்று உயர்ந்த ஆயுதங்களைப் பெறவில்லையேயென வருத்தமுற்று, அவர்களுக்குப் புத்திமதி கூறவேண்டுமென நிச்சயித்து, வீராவேசத்துடன் செல்லும் அசுரசேனைக்குட் புகுந்து சூரபதுமனை யணுகி அவனுடன் வார்த்தையாடுவது சாத்தியமன்றெனத் தேர்ந்து, ஒரு வசீகர மந்திரத்தை யுச்சரித்துப் பின்னர் சூரபதுமன் எதிரிற் சென்றார். அம்மந்திரத்தின் சக்தியினால் அவனையறியாமல் அவன் மனத்தில் ஆர்வமுண்டாக, அவன் அவரை அன்புடன் வணங்கித் துதித்து அவரது தரிசனம் தனக்குக் கிடைத்ததைப்பற்றிக் களிப்புற்றான்.

அப்போது சுக்கிரன் அவனை ஆசீர்வதித்து, அவன் யாகஞ்செய்யுங் காலத்தில் அவனுக்குப் பகைவர்களால் இடையூறுகள் உண்டாகாவண்ணம் சிவபெருமானது மந்திரமொன்றை அவனுக்கு உபதேசஞ்செய்து, "கூற்றுவனை வென்று அடக்கிய சிவபெருமானது பஞ்சாக்ஷரத்தைச் சொல்லிப் பிறகு இம்மந்திரத்தை ஜபித்து, ஐம்புலன்களையும் மனத்துடன் ஒன்றுபடுத்தி, பொய், கொலை, களவு, காமம் முதலியவைகள் உன்னை யணுகாதபடி தடுத்துக்கொண்டு தவமியற்றுவாயாக !" என்று புத்தி கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

பிறகு சூரபதுமன் தனது பரிசனங்களை யழைத்துக்கொண்டு வடதிசையிற் சென்று தனது வமிசத்தினர் தவமியற்றும் வனத்தை யடைந்து பதினாயிரம் யோஜனை பூமியை மதில்களினால் சூழ்வித்து, நான்கு திசைகளிலும் வாயில்களை அமைத்து, அநேக கோடி அசுரர்களை அங்கு காவலாக அமர்த்தி, அவ்விடத்தில் ஆயிரம் யோஜனை ஆழமுள்ள ஓமகுண்டந் தோண்டி, மாயையானவள் சிவபெருமானருளினால் அங்கு சேர்ப்பித்த ஏராளமான பொருள்களைக்கொண்டு, சிவபெருமானை நோக்கிப் பன்னெடுங்காலம் தவமியற்றினான். சூரபதுமன் ஆங்கு இயற்றிய வீர வேள்வியில் தோன்றிய யாகாக்கினியானது யாவரும் அஞ்சுமாறு மேலே கிளம்பி, பிரபஞ்ச முழுவதும் பரவி யாவற்றையும் சுட்டது. சூரபதுமனைப்போலவே அவன் தம்பிமார்களும் ஆங்கு அருந்தவம் செய்தனர். இவ்வாறு தானும் தன் தம்பிமார்களும் ஆயிரவருட காலம் அருமையான யாகம் செய்தும் சிவபெருமான் எழுந்தருளாததைக் கண்ட சூரபதுமன் அவ்வேள்வியைச் செய்வதைத் தன் தம்பிமார்களிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு, தேவர்கள் நடுங்க ஆகாயத்தி லெழும்பிச் சென்று வானத்தில் நின்று தன் தேகத்திலுள்ள மாமிசத்தை வாளினாலரிந்து யாகாக்கினியில் அவிர்ப்பாகமாகச் செலுத்தி மழைபோற் சொரியும் தன் உதிரத்தை நெய்போல் ஆகுதிசெய்து சிறந்த வீரயாகம் செய்தான். அப்பொழுது தன் சரீரத்திலுள்ள மாமிசத்தை யறுக்க வறுக்க அது வளர்ந்துவந்ததைக் கண்ட சூரபதுமன் ஆச்சரியமுற்று, யாவரும் நடுங்கும்படி கர்ச்சித்து, ஆயிர வருஷகாலம் அவ்வாறே அவிர்ப்பாகமளித்து ஆகுதிசெய்து யாகஞ்செய்தான். அப்பொழுதும் சிவபெருமான் வாராமையினால் சூரபதுமன் மிகவும் வருத்தமுற்று தான் மாண்டு போவதே தன் கடமையெனத் துணிந்து, ஓமகுண்டத்தினடுவே தீயினாற் சூழப்பட்டு நின்ற வஜ்ரகம்பத்தின்மேற் குதித்து அதைத் தழுவியபடியே உள்ளந்துடிக்க சரீர முழுவதும் பொடிப் பொடியாகக் கீழேயிறங்கி ஓமத்தீயில் எரிந்து மாய்ந்தான்.

அதுகண்ட சிங்கமுகாசுரன் மனந்துடித்துத் துயர்க்கடலில் மூழ்கி பலவிதமாகத் தன் அண்ணனது பராக்கிரமத்தையும் சிவபெரு

மணற்சோற்றில் கல் ஆய்வதுபோல்.

மானது அருளில்லாச் சுபாவத்தையும்பற்றிப் புலம்பிப் பூமியில் வீழ்ந்தான். அதுகண்டு தாரகாசுரனும் பெருந்துயருற்றுப் பலவாறு புலம்பிப் பூமியில் வீழ்ந்தான். அசுரர் சேனை முழுவதும் அதுகண்டு விம்மியழுது சோர்வுற்றது. இவ்விஷயத்தைக் கேட்டு இந்திரன் மகிழ்ச்சியுற்று ஐராவதத்தின்மீதேறி தேவர்கள் சூழ அவ்விடத்துக்கு நேரே மேக மண்டலத்துக்கு வந்து அசுரர்கள் நிலைமையைக் கண்ணாரக்கண்டு களிப்புற்று நின்றான்.

அப்போது சிங்கமுகனெழுந்து, "என்னுயிர்க்குயிராயிருந்த தமயன் இறந்தபின், நான் உயிரோடிருத்தல் தகுதியோ?" என்றுரைத்து, தன் ஆயிரந்தலைகளையும் தன் கரங்களிலுள்ள வாட்களினால் அறுத்து, முன்பு சூரபதுமன் வேள்விசெய்த ஓமத்தீயிலிட்டுமந்திரங்களை வர்மத்துடன் உச்சரித்தான். அவன் தன் தலைகளையறுத்து யாகத்தீயி லிடுமுன்னர் தலைகளனைத்தும் மீண்டும் முன்போலவே முளைத்தன. அவனும் ஓயாமல் அவைகளை யறுத்துத் தீயிலிட்டுக்கொண்டே யிருந்தான். அதுகண்ட தாரகாசுரனும் தன் பெரிய யானைத் தலையை யறுத்து அக்கினியிலிட்டான். அதுவும் முன்போலவே மீண்டும் முளைத்தது. அவனும் ஓயாமல் அதை யறுத்தறுத்துத் தீயிலிட்டுக்கொண்டே யிருந்தான். இவ்விதமாகப் பலகாலம் அவர்கள் தங்கள் சிரங்களைத் தீயிலிட்டபின், சிங்கமுகாசுரன் தானும் தன் அண்ணனைப்போலவே யாகத்தீயிற் குதித்து உயிரைத் துறக்கவேண்டுமென நிச்சயித்தான். அப்போது கொன்றைமலர் மாலையும் பிறைச்சந்திரனையும் தரித்த சிவந்த சடையினையும் ஞான சொரூபமான திருநீற்றை யணிந்த திருமேனியையுமுடைய சிவபெருமான் அதை யுணர்ந்து, தாம் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைத் தடுத்தாட்கொள்ள வந்தபோது கொண்ட திருக்கோலமாகிய வயது முதிர்ந்த பிராமண வடிவங்கொண்டு ஒரு திருக்கரத்தினால் ஊன்றுகோலையும் ஊன்றிவந்து, ஓமகுண்டத்தின் சமீபத்திற் சென்று, சிங்கமுகாசுரனைப் பார்த்து, "நீங்களனைவரும் இங்கு வருந்துகிறீர்களே; உங்கள் நிலைமையென்ன?" என்று கேட்டருளினார். அப்போது சிங்கமுகாசுரன் அவரது இரக்கத்தைக்கண்டு மனங்கசிந்து அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து தங்கள் வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாக அவருக்கு எடுத்துரைத்தான்.

அப்போது சிவபெருமான் அவனைப் பார்த்து, "உங்கள் தமயன் இறந்தானேயென்று துயருற்று நீங்களும் உயிர் துறக்காவண்ணம் உங்கள் தமயனை இப்பொழுதே அவனிறந்த இவ்வோமத்தீயினின்றும் எழுப்பித்தருகிறேன்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, கங்காநதியை நினைக்க, அந்நதி உடனே அளவற்ற முகங்களுடன் ஆரவாரித்தெழுந்து விண்ணுலகத்தை விரைவிற் கடந்து நிலவுலகத்துக்கு வந்து, எம்பெருமான் திருவடிகளை வணங்கி, அக்கினி ஜ்வாலையாய் எரிந்துகொண்டிருந்த குண்டத்தினடுவே பிரவேசிக்க, உடனே அலைமோதும் சாகரத்தினின்று ஆலாகலம் தோன்றியதுபோல சூரபதுமன் ஆரவாரித்தெழுந்தான். அதுகண்ட சிங்கமுகாசுரனும் தாரகாசுரனும் வறியோன் பெருநிதி யடைந்தாற்போல மகிழ்ச்சியுற்று, சோர்வு நீங்கி எல்லையிலாத மனோதைரியமடைந்து, விரைந்தோடி சூரபதுமன் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். அசுரர்கள் யாவரும் கடலைப்போலக் கோஷித்து சூரபதுமனைத் துதித்து ஆரவாரித்தார்கள். வானத்தில் அதுவரை அசுரர்கள் சோர்வைக்கண்டு களித்து நின்ற இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மிகுந்த வருத்தத்துடன் விரைந்தோடித் தத்தம் பதிகளை யடைந்தார்கள்.

அச்சமயத்தில் வேதியர் உருவத்துடன் எதிரில்நின்ற சிவபெருமான் மறைந்து தம்மை அவர்கள் அறியக்கூடிய உருவத்துடன் ஆகாயத்தில் எழுந்தருளினார். பார்வதி தேவியார் வாமபாகத்துல் தோன்றவும், இமையாத முக்கண்கள் கருணையுடன் நோக்கவும், நான்கு திருப்புயங்கள் எதற்கும் அஞ்சேல் என்று வரைகளை யொத்துத் தோன்றவும், மிக்க வலிமை பொருந்திய சிறந்த இடபத்தின்மீது எழுந்தருளியதைக் கண்ட சூரபதுமன் தன் தம்பியர்களுடன் பூமியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து பன்முறை வணங்கித் துதித்து எல்லையிலாப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் கைகூப்பி நின்றான். அப்போது சிவபெருமான் சூரபதுமனை நோக்கி, "எமதருளைப் பெறவுன்னி செயற்கரிய சிறந்த யாகத்தினைச் செய்து இளைத்தாய்! உனக்கு வேண்டும் வரம் யாதெனச் சொல்வாயாக!" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அப்போது

மண்குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கலாமா ?

347

தேவர்கள் "நமது மேன்மையெல்லாம் இன்றோடு தொலைந்தது" என்று சொல்லிச் சோர்வுறுமாறு, சூரபதுமன் சிவபெருமானை நோக்கி, "பூமி முதலான பல புவனங்களடங்கிய அண்டத் தொகுதிகளுக்கெல்லாம் அடியேன் அரசனாயிருக்கவேண்டும். அவைகளைக் காப்பதற்குரிய ஒப்பற்ற ஆக்ஞாசக்கரமும் கிடைக்கவேண்டும். நினைக்குமுன் அவ்வண்டங்கள்தோறும் செல்லத்தக்க வாகனங்களையும் அடியேனுக்குத் தந்தருளவேண்டும். எந்நாளு மழியாத தேகத்தையும் அடியேனுக்கு உதவியருளவேண்டும். பாற்கடலின்மீது பள்ளிகொண்டிருக்கும் திருமால் முதலியோர் போர் செய்தாலும் களைக்காமல் அவர்களுடன் போர் செய்து வெல்லக்கூடிய பேராற்றலையுடைய சேனைத்திரளை யுதவவேண்டும். அழியாமல் என்றென்றும் அடியேன் இருக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

அப்போது சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்து, "பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஆயிரக்கோடி அண்டங்களில் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகங்கள் ஆள்வாயாக!" என்று கூறி யருளி, அவ்வண்டங்களுக் கெல்லாம் செல்லத்தக்க வலிமை பொருந்திய இந்திரஜாலம் என்ற இரதத்தையும், அவ்வாயிரத்தெட்டு அண்டங்களைப் பாதுகாக்கும்வல்லமை பொருந்திய ஆக்ஞா சக்கரத்தையும், கோபமிக்க ஆண்சிங்க வாகனத்தையும் அவனுக்கு அளித்தருளி, அகிலத்திலுள்ள சகல தேவர்களுக்கும் தலைவனாயிருக்கும் பதவியையும் கொடுத்தருளினார். பிறகு மேலுலகத்தில்வாழும் தேவர்களையும் அசுரர்களையும் மற்றவர்களையும் வெற்றிகொள்ளத்தக்க வீரத்தையும் வல்லமையையும் அவனுக்கு அளித்து, சிறந்த பாசுபதாஸ்திரம் முதலான சகல தெய்வப்படைகளையும் கொடுத்து, எந்நாளும் அழிந்திடாமல் மேன்மையடையும் வஜ்ரத்தையொத்த அழகிய மேனியையும் அவனுக்குத் தந்தருளினார். பிறகுபெருங்கடல்போல் பதினாயிரக்கோடிவெள்ளம்சதுரங்கசேனையையும் அளித்தருளினார்.

இவ்வாறு சூரபதுமனுக்குச் சிறந்த வரங்களை யளித்தபின்னர், சிவபெருமான் தம்மை வணங்கி நின்ற சூரபதுமனது தம்பிமார்களை நோக்கி, "நீங்கள் சூரபதுமன் இரண்டு தோள்களைப் போலவே வீரமுற்று விளங்கி நூற்றெட்டு யுகங்கள் சிறப்புடன் வாழக் கடவீர்கள்! தேவர்கள் யாவரையும் வென்று புறங்காட்டி யோடச்செய்யும் வல்லமை அடையக் கடவீர்கள்! தேவர்கள் யாவராலும் தொழப்படும் சிறப்புற்று விளங்கும் உங்கள் மூவரையும் அழிவில்லாத எமது சக்தியே யன்றி எவரும் வெல்லவல்லவர்களன்று" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, மற்றும் பல வரங்களை யளித்துப் பின்னர் அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்றருளினார்.

பிறகு சூரதுமன் தன் தம்பிமார்களுடனும் எல்லையில்லாத சேனாசமுத்திரத்துடனும் அவ்விடம் விட்டு நீங்கித் தன் தந்தையாகிய காசிபமுனிவர் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தவிடத்தை யடைந்து, அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி யெழுந்து, தானும் தன் தம்பிமார்களும் சிவபெருமானிடத்தில் சிறந்த வரங்கள்பெற்ற வரலாற்றை வித்தாரமாய் எடுத்துரைத்து, தாங்கள் அதன்மேல் செய்யவெண்டுவதென்னவென்று வினவினான். காசிபமுனிவர் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் சிவபெருமானது திருவருட்டிறத்தினால் பெருந்தீங்கு விளையப்போவதையுன்னி வருந்தி, பிறகு தமது குமாரர்களை நோக்கி, "பண்டைக்காலந் தொடங்கி அசுரர்களுக்கு முதல் ஆசிரியனான சுக்கிரனைப் போய் நீங்கள் செய்யவேண்டுவதைக்கேட்டு தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!" என்று அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

சூரபதுமன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கி சுக்கிரனிருக்கு மிடத்துக்குச் செல்ல, சுக்கிரன் தன் சிஷ்யகளுடன் அவனை எதிர்கொண்டு சென்று நல்வரவளித்தான். சுக்கிரனைக் கண்டதும் சூரபதுமனும் அவன் தம்பியர்களும் தங்கள் வாகனங்களைவிட் டிறங்கி சுக்கிரனது பாதமலர்களில் வீழ்ந்து வணங்கியெழுந்தனர். சுக்கிரன் அவர்களை ஆசீர்வதித்து, சூரபதுமனை இருகரங்களாலும் தழுவிக்கொண்டு, சூரபதுமனையும் சிங்கமுகனையும் தனது மாளிகைக்குள் அழைத்துப்போய், அவர்களுக்கு ஆசனமளித்து, அவர்கள் வந்த காரியம் யாதென வினவினான். சூரபதுமன் தங்களுக்கு அதுவரைநிகழ்ந்தவை யாவற்றையும்எடுத்துரைத்து, தாங்கள் அதற்கு மேல் செய்யவேண்டிய காரியம் யாதென்று தெரிந்து சொள்ளவந்ததாகக் கூறினான்.

அப்பொழுது தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலி

மண்டைக்குத் தகுந்த கொண்டை போடவேண்டும்.

யோருக்குத் தீங்கு செய்யவேண்டுமென்று உத்தேசித்திருந்த சுக்கிரன் சூரபதுமனை நோக்கி, "அசுரேசனே! பிரபஞ்சத்தில் பதி, பசு, பாசம் என மூன்று பொருள்கள் உண்டெனச் சிலர் கூறுவர். ஆனால் உண்மை அப்படியல்ல. பரமேசுவரன சகலத்தையும் மாயையைக் கொண்டு படைத்தார். பிறகு பரமாத்மாவாகிய தமது அம்சத்தைப் பிரித்து சரீரத்தோடும் இந்திரியங்களோடும் ஜீவாத்மாக்களாக விளங்கி வருகிறார். அவ்வாறு செய்வதனால் அவர் பெறக் கருதும் பலன் லீலையேயன்றி வேறொன்றுமல்ல. குடத்துக்குள்ளிருக்கும் ஆகாயமானது குடமுடைந்தவுடன் பேராகாயத்தோடு சேர்ந்து ஒன்றாகிவிடுவதுபோல, ஒருவருடைய தேகத்துக்கு அழிவுநேர்ந்தக்கால் அத்தேகத்திலிருந்த ஜீவாத்மாவானது பரமாத்மாவாகிய பரமேசுவரனோடு கலந்துகொள்கிறது. ஒருவர் செய்யக்கூடிய வினைகளை நல்வினையென்றும் தீவினையென்றும் இரண்டாக வகுத்து, அவ்வினைகளின் பயனாகப் பிறவியுண்டாகுமென்றும் துன்பமும் இன்பமும் உண்டாகுமென்றும் கூறுவார்கள். போதலும், வருதலும், அழகாகத் தோன்றுதலும், அழிதலும், செயல்களும், கடங்களுக்குரிய காரியங்களேயன்றி கடங்களிலுள்ள ஆகாயத்துக்குச் சம்பந்தமில்லை. அதுபோலவே, எல்லாவிடங்களிலும் ஏக ஆத்மாவாய் நிறைந்துநிற்கும்சிவபெருமான் யாதொரு வேறுபாடுமில்லாதவர். எப்போதும் ஓரே தன்மையுடையவர். நிலையான இவ்விஷயம் உண்மையென்று உணர்வாயாக! மறுமையில் நமக்குத் துணையாக இருக்கக்கூடியது தருமமென்றெண்ணி அதை இடைவிடாது செய்வதும், பாவம் தீதெனவெண்ணி அதற்கு அஞ்சி நடுங்குவதும் அறிவின்மையாகும். சிவபெருமானால் மாயையினாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்தில் யாவும் பொய்யாகையினால், புண்ணிய பாவங்களும் பொய்யே யாதலின் அவைகளைச் செய்வதனால் யாதொரு பயனும் விளையத்தக்கதில்லை. எவ்வாறு நாம் கனவில் இச்சித்த பொருள்களையும், வெறுப்புற்ற பொருள்களையும் விழிப்பு வந்தபின் காண்பதில்லையோ, அவ்வாறே நாம் இச்சடவுலகத்திற் செய்யும்செயல்களை இச்சடம்நீங்கியபின் காணமாட்டோம்; அவைகளெல்லாம் மாயத்தோற்றமாகும். இப்பிறப்பிற் செய்யும் இருவினைகளின் பயனை மறுபிறப்படைந்தாலன்றோ அனுபவிக்கவேண்டும்? அந்த மறுபிறப்பென்பதே பொய்யாகவிருக்கையில், அப்பொய்யிற் பிறந்த முந்தைவினை யனுபவக் கொள்கை மெய்யாகுமோ? சிலரைச் சிறியரென்றும் மற்றுஞ் சிலரைப் பெரியரென்றும் கூறுதல்தகுதியன்று. எண்ணிறந்த ஜீவராசிகளிலும்இயங்கும் உயிர் ஒன்றே என்னும் உண்மையை யறியவேண்டும். இதுவே சத்தியம். இனி உங்கள் மரபின் வழக்கத்தை யுரைக்கிறேன், கேட்பாயாக! சகலதேவர்களைக்காட்டிலும் மகாவிஷ்ணு முதலியவர்களைக்காட்டிலும் மேலான தலைமையும், வலிமையும், ஆக்கினையும், அழிவற்ற செல்வமும் உன்னிடத்திற் பொருந்தியுள்ளன. உனக்குக் கிடைத்த மேன்மையைக் கவனித்து நீயே பிரமமென்று தெளிவாய் உணர்வாயாக! ஆதலின், பிரமன் முதலியோர்களைப் பொருட்டாக மதிக்காதே! அவர்களைப் பெரியோரென்று மயங்கிப் பணியாதே! தேவர்கள் உங்கள் குலத்துக்குப் பகைவர்கள். ஆகையினால் விரைவில் அவர்களது செல்வத்தையழித்து அவர்களைத் துன்புறுத்துவாயாக! அத்தேவர்களுக்கு இந்திரன் என்பவன் அரசன். அவன் முன்னாளில் எண்ணிறந்த அசுரர்களை வதைத்தான். ஆதலின் அவன் தான் செய்த தீங்கின் பலனை யனுபவிக்காது தப்பிப் பிழைக்கா வண்ணம் அவனைச் சீக்கிரத்திற் பிடித்து வலிய விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைப்பாயாக! அவனைச் சிறையிலடைத்துப் பலவிதமாகத் துன்புறுத்தி, வேதமோதும் முனிவர்களையும் தேவர்களையும் திக்குப்பாலகர்களையும் தினந்தோறும் ஏவல்கொண்டு, அவர்களது பதவிகளை அசுரர்களுக்கு அளித்துதவுவாயாக! கொலை, களவு, காமம் மற்றுமுள்ள வஞ்சகங்கள் இவைகளையெல்லாம் இடைவிடாது புரிவாயாக! அவைகளைச் செய்வதனால் பின்னாளில் உனக்கு யாதொரு தீயபலனும் உண்டாகாது. நீ அவைகளைப் புரியாவிட்டால், இவ்வுலகத்தில் நீ விரும்பியவைகளெல்லாம் உனக்கு ஒருங்கே கிடைக்கமாட்டா; அதுவுமன்றி, உன்னைக் கண்டு எவரும் அஞ்சமாட்டார்கள். சிவபெருமான் நினக்கு அளித்தருளிய ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் சேனைகளுடன் இன்றே சென்று அரசனுக்குரிய அதிகாரத்தைச் செலுத்தி எண்திக்குகளும் புகழத் திரும்பிவந்து இவ்வண்டத்திலேயே வசித்திருப்பாயாக!"

மண்டையுள்ள வரையில் சளி போகாது.

இவ்வாறு சுக்கிரன் துற்புத்தி கூறியதைக் கேட்டதும் சூரபதுமன், "இது நன்று. எங்கள் குலகுருவாகிய தாங்களிட்ட கட்டளைப்படி நடந்துகொள்ளுகிறேன். இனி, தாங்கள் தயை புரிந்து சிவபெருமான் எனக்களித்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களின் நிலைமைகளையெல்லாம் எனக்கு உரைத்தருளவேண்டும்" எனவேண்ட, சுக்கிரன் அவைகள் யாவற்றையும் வித்தாரமாய் எடுத்துரைத்தான்.

பிறகு சூரபதுமன் தன் தம்பிமார்களுடனும் சைனியங்களுடனும் திக்குவிஜயஞ் செய்யப் புறப்பட்டான். அப்போது மாயையானவள் அவர்கள்முன் தோன்றி பெருமகிழ்ச்சியுடன் அவர்களை ஆசீர்வதித்து, "மைந்தர்காள்! நீங்கள் உங்கள் வல்லமையினுல் இந்திராதி தேவர்களை ஜயித்து, சகல வுலகங்கங்களையும் ஆண்டு கொண்டு இவ்வுலகத்தில் என்றென்றும் வாழ்ந்திருப்பீர்களாக! மாயைகள் உங்களுக்கு வேண்டுமானுல் என்னை நினையுங்கள். நினைத்தவுடனே நான் வந்து நீங்கள் வேண்டியவாறு செய்துமுடிப்பேன். அதுவுமன்றி, நான் உங்களைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன். என் மனத்தினுள்ள ஆர்வத்தினுல் நான் தானுகவே பலதடவை வந்து உங்களைப் பார்த்துச் செல்வேன். நீங்கள் ஒருவரோடொருவர் கலந்து பேதமற இருப்பீர்களாக!" என்று கூறி அவ்விடம் விட்டு ஏகினுள்.

மாயை சென்றபின், சூரபதுமன் சேனைகளை யழைத்து குபேரநகரத்துக்குச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டான். யுகமுடிவில் சமுத்திரங்களெல்லாம் பொங்கிக்கோஷித்துக் கரைபுரண்டு புவனங்களை யழிக்கச் செல்வதுபோல், சூரபதுமனது சேனைகள் அதிவிரைவிற்சென்று குபேரனது நகரமாகிய அளகாபுரியைச்சூழ்ந்து கொண்டன. அவ்வாறு அவர்கள் சூழ்ந்து கொண்டதைத் தூதுவர்களால் தெரிந்துகொண்ட குபேரன் சிவபெருமானருள்பெற்ற பராக்கிரமசாலிகளான சூரபதுமன் முதலாயினேரை எதிர்த்துப் பொருது வெல்வது தனக்குச் சாத்தியமன் றென்பதையுணர்ந்து, அவர்களிடம்சென்று அவர்களைப் புகழ்ந்து ஆசீர்வதிப்பதே தக்கநெறியெனத் தேர்ந்து, புஷ்பக விமானத்தின்மீதேறிச் சென்று, சூரபதுமனை வணங்கித் துதித்து, "யான் உமக்கு அடியவன்!" என்று கூறிநின்றான். சூரபதுமன், "நீ சுகமாக இருப்பாயாக!" என மொழிந்தான். உடனே அசுரசேனைகள் அளகாபுரிக்குட்புகுந்து, இருநிதிகளையும், இரத்தினங்களையும், உயர்ந்த விமானங்களையும், அழிவற்ற ஆயுதங்களையும், தேர்கள், யானைகள், குதிரைகள் முதலியவைகளையும் கொள்ளையடித்துக்கொண்டன.

பிறகு சூரபதுமன் தன் சேனைகளுடன் அளகாபுரியைவிட்டு நீங்கிச்சென்று ஈசான நகரத்தை யடைந்து, அது சிவசாரூப்பிய பதவியையடைந்த ஈசானமூர்த்தியுறையும்நகரமெனவுணர்ந்து, அந்நகரைவிட்டகன்று மகாகோபத்துடன் கீழ்த்திசையிலுள்ள இந்திரனது நகரமான அமராவதி நகரத்துக்குச் சென்றான். அதுகண்ட இந்திரன் மிகுந்த துயரத்துடன் தன் நகரத்தைவிட்டு விண்ணுலகத்துக்குச் சென்றான். அதைக் கேள்வியுற்று சூரபதுமன் அந்நகரத்தை தீக்கிரையாக்கி அவ்விடம் விட்டு நீங்கி அக்கினிதேவனுடைய நகரத்துக்குச் சென்றான். அதுகேட்ட அக்கினிதேவன் மகாகோபங்கொண்டு இலக்ஷங்கோடி வீரர்களுடன் சென்று அவனை எதிர்த்துப் போர்செய்தனன். அப்போரில் அக்கினிதேவனது சேனை தோல்வியடையவே, அக்கினிதேவன் துன்பமுற்ற மனத்தையுடையவனுய்,ஊழிக்காலத்தில் உலகங்களையெல்லாம் அழிக்கும் வல்லமைபொருந்திய பேருருவத்தைச் சீக்கிரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, "சிறந்த அசுரர் தலைவனது சேனுசமுத்திரம் வற்றிப்போகும்படி இன்றே அழித்துவிடுகிறேன்" என்று கூறி, அசுர சேனையினூடே பரவியும் அதைச் சூழ்ந்தும் நெருங்கிநின்று அதை யழிக்கத் தொடங்கினன்.

அதுகண்ட தாரகாசுரன் மிக்க கோபமடைந்து, "யான் இப்பொழுது தேவர்களையும் இந்த அக்கினியையும் ஏனையோர்களையும் ஒருங்கே அழித்துவிடுகிறேன் என்றுகூறி, சிவபெருமானளித்த பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பூஜித்துத் துதித்துக் கையிலெடுத்தான். அதை அக்கினிதேவன் கண்ணுற்று, "இதனை இவன் இப்போது பிரயோகிப்பானுயின், அது இப்பொழுதே உலகமனைத்தையும் அழிக்கும், என்னையும் கொன்றுவிடும், பிரமன் முதலியோர்களையும் தொலைத்துவிடும்" என்றுணர்ந்து வருந்தி, தனது உருவத்தைச் சுருக்கி மனநடுங்கி விரைவில் தனது இருகரங்களையும் சிரமேற்குவித்துத் தாரகனை யணுகி வணங்கி

"உலகங்களையெல்லாம் சிருஷ்டித்துப் பின் சங்கரிக்கின்ற சிவபெருமானது பாசுபதாஸ்திரத்தை என்மீது தொடுக்க நினைந்தீர். அவ்வஸ்திரத்தின்முன் எப்புவனத்தி லுள்ளவர்களது வலிமையும் உயிரும் நிற்கமாட்டா. சிறந்த அவ்வஸ்திரத்தை விடுத்தால்,உலகனைத்தும் அழியும்; அன்றியும், அஸ்திரராஜனாகிய அவ்வஸ்திரமும் பழிப்படையும். ஆதலால் சினங்கொள்ளாது என் குற்றத்தை மன்னித்தருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தான். அது கேட்ட தாரகன் கோபம் நீங்கிக் களிப்புற்று அவ்வஸ்திரத்தை அக்கினி தேவன் மீது பிரயோகிக்காமல் அக்கினி தேவனை நோக்கி, "நீ நமக்கு ஏவல்செய்வாயாக! இப்போது நீ, உன் நகரத்துக்குச் செல்லலாம்" என வுரைத்தான். அதற்குள் அசுரர்கள் அவனது நகரத்திற்குள் புகுந்து அங்குள்ள பொருள்களைக் கொள்ளை யடித்துக்கொண்டு மீண்டனர்.

பிறகு சூரபதுமன் கட்டளைப்படி அசுர சேனைகள் இயமபுரத்துக்குச் சென்றன. அவர்கள் வருதலைக் கேள்வியுற்ற இயமன் இடிமுழக்கத்தைச் செவியுற்ற பாம்பைப்போல நடுநடுங்கி, சூரபதுமனை எதிர்கொண்டு சென்று வணங்குவதே தக்க நெறியெனத் தேர்ந்து, தனது எருமைக்கடாவின் மீது ஏறிக்கொண்டு சென்று இமைப்பொழுதில் சூரபதுமனை யணுகி அவன் பாதங்களை வணங்கினான். சூரபதுமன் இயமனை நோக்கி, "இங்கே நீ உன் பரிசனங்களுடன் வாழ்வாயாக!" என்றுரைத்தான். அப்போது அசுரசேனைகள் இயமனது நகரத்திற்குள் சென்று அதிலுள்ள செல்வங்க ளனைத்தையும் கொள்ளையடித்து வந்தன. இயமனும் வலிமையிழந்து தன்னை வணங்கியதை நினைத்துப் பெருமகிழ்ச்சியுற்று சூரபதுமன் தென்மேற் றிசையிலுள்ள நிருதியின் நகரத்துக்கு விரைந்து சென்றனன். நிருதி அது தெரிந்து அவனை எதிர்கொண்டு வணங்க, சூரபதுமன் அவ்விடம்விட் டகன்று வருணன் வாயு இவர்களுடைய நகரங்களுக்குச் செல்ல, அவர்கள் பயமுற்றுத் தம் நகரங்களைவிட் டோடி முறையே கடலிலும் இருள் சூழ்ந்த உலகத்திலும் ஒளிந்துக் கொண்டனர். சூரபதுமன் அவர்கள் நகரங்களிலுள்ள செல்வங்களைக் கொள்ளை யடித்துக்கொண்டு, பிறகு பாதாளவுலகங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள அசுர அரசர்களிடத்திற் கருணைகாட்டி பிறகு ஆதிசேட னுலகத்துக்குச் சென்று தன்னை எதிர்த்துப் பொருத ஆதிசேடனை வென்று, முன்னொருகாலத்தில் அமரர்களால் ஆதிசேடனிடத்தில் பாதுகாப்புக்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த அமுதத்தை அவனிடமிருந்து பிடுங்கி தன் தம்பிமார்களுடன் அதனையுண்டு, பிறகு நிலவுலகத்துக்கு மீண்டுவந்து திருப்பாற்கடலின் நடுவுக்கு விரைந்து சென்றான்.

அப்போது திருமால் விழிப்புற்று தம்மையும் அசுரர் எதிர்க்கத் துணிந்ததை யுன்னி, ஊழித்தீயும் அஞ்சுமாறு கோபித்துச்சீறி தமது கரங்களைப் புடைத்துச் சிரித்தார். பிறகு வலிமைமிக்க கருடன்மீதேறி பஞ்சாயுதங்களுடன் அசுரர்களோடு போர்செய்யச் சென்றார். அசுரர்களது சேனை யணுகியதும், திருமால் தமது சார்ங்கம் என்னும் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிப் பாணங்களை மழைபோற் சொரிந்தார். பேய்களும் பூதங்களும் களித்துக் குதிக்குமாறு அசுரசேனைகள் அழிந்து சூறைக்காற்றிலகப்பட்ட மேகங்கள்போலச்சிதறின. அப்போது தாரகாசுரன், சிதறியோடும் தனது சேனைகளுக்குத் தைரியஞ்சொல்லி அவைகளை மீண்டும் அழைத்துவந்து, திருமாலுடன் கடுமையாகப் போர்செய்தான். கடைசியாக தாரகன் ஒரு தண்டாயுதத்தைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டு தேரைவிட்டுக் கீழேயிறங்கி நடந்து திருமாலைத் தாக்கச்சென்றான். அப்போது திருமால் தமது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தார். அச்சக்கராயுதம் அதிவிரைவாகச் சென்று தாரகன் கழுத்தை யடைந்ததும் சிவபெருமானது திருவருட்பெருமையினால் செம்பொன்னாரமாக விளங்கி, தவத்தின் பெருமையை உலகுக் கெல்லாம் உணர்த்தி நின்றது.

அதுகண்ட திருமால் மிகுந்த ஆச்சரியமுற்றுத் தாரகனை நோக்கி, "அப்பா! போரில் உனக்கு நிகரானவர், தக்ஷன் வேள்வியைத் தகர்த்த வீரபத்திரக் கடவுள் ஒருவர்தாம். எனது சக்கராயுதம் உனக்குச் செம்பொன்னாரமாக ஆயிற்றென்றால்,வெற்றி உன்னுடையதேயென்பதற்கு ஐயமுண்டோ? இனி, உனக்கும் எனக்கும் போர் ஏது?' உனக்கும் உன் தமயன்மார்களுக்கும் வலிமையில் நிகரானவர் அசுரர்களில் ஒருவருமில்லை. ஆதலால் உங்களை

மதலைக்கு இல்லை ஈதமும் அறிவும்.

வெல்லவல்லவர் யாவர்? நீங்கள் எனக்கு உற வினர்கள்" என்று சொல்லி, முறைப்படி அள வற்ற ஆசிமொழிகளைக் கூறிச்சென்றார்.

பிறகு, சூரபதுமன் நிலவுலகமுழுவதும் சுற் றிப்பார்த்து வந்து, சுவர்க்கத்துக்குச் சென் றான். அதுகேட்ட இந்திரன் வலிமைகுன்றிப் பின்வருமாறு தனக்குள் ஆலோசிக்கத் தொடங் கினான். "முறைப்படி நான் சூரபதுமனை எதிர்த் துப் போர்செய்வேனேயாயின் என்னுயிருக்கு அழிவுண்டாகும். பிழைத்திருப்பே னாயின் துன்பக்கடலில் ஆழ்ந்து நீங்காத பழியில் மூழ் குவேன். செல்வமுண்டானபோது மகிழ்ந்தும், அச்செல்வம் நீங்கினபோது துன்பமடைந்தும் பாசத்தில் கட்டுண்டு வருந்துவார்களோ கல்வி கேள்விகளை யுடைய பெரியோர்? வருவது வந்தேதீரும். அதனைத் தடுப்பது சாத்தியமோ? ஆதலால் போர்செய்து உயிரிழக்கமாட்டேன்; வருத்தமடையவுமாட்டேன். ஏனெனில், மிகு ந்த துன்பமுற்றவர்களும் ஒருகாலத்தில் சொல் லுவதற்கரிய மகிழ்ச்சியை யடைவார்களென்ற உண்மைக்கு கொடிய இவ்வசுரர்களே சாக்ஷிய மாக விளங்குகிறார்களன்றோ! சூரபதுமனை நான் எதிர்கொண்டு சென்று காண்பேனாயினும் அவன் கறுவுகின்ற மனத்துடன் எனக்கு விலங்கிட்டு என்னைச் சிறையிலடைப்பான்." இவ்வாறு ஆலோசித்து இந்திரன் இந்திராணி யுடன் குயிலுருவ மெடுத்துக்கொண்டு ஆகா யத்திற் பறந்து சென்றான்.

அசுரர்கள் தேவேந்திரனை எங்குந் தேடியும் காணுதவராய்ச் சினங்கொண்டு ஏனைய தேவர் களைப் பிடித்துப் பலவிதமாகத் துன்பப் படுத்தி அவர்களைக் கட்டி சூரபதுமன் முன் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். அப்போது தேவர்கள் மிகவும் பயந்து சூரபதுமனை வண ங்கி, "ஐயனே! தாங்கள் சிறிது வெகுண்டா லும் நாங்கள் அழிந்துபோவோம், உலகமும் அழிந்துவிடும். இன்றுமுதல் என்றென்றைக் கும் தாங்களே எங்களுக்குற்ற கடவுள். எங் களை இரக்ஷிக்கிற அரசனும் தாங்கள்தாம். ஆத லின் நாங்களனைவரும் தங்கள் ஏவலை முறைப் படி செய்கின்றோம்" என்று கூறினார்கள். சூரபதுமன், "நன்று. நீங்கள் நமது ஏவலைச் செய்து வாழுங்கள்" என்று கூறி, அவர்கள் கட்டுகளை யவிழ்த்துவிடும்படி கட்டளையிட் டான். பிறகு சூரபதுமன் அமரருலகத்தி லுள்ள செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு, மார்க்கண்டேயன் முதலானமேலோர் வசிக்கும் மகாலோகம் ஜனலோகம் தபலோகம் என்னும் மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள பெரியோர் களால் துதிக்கப்பெற்று அவ் வுலகங்களைவிட் டகன்று பிரமலோகத்துக்குச் சென்றான்.

பிரமதேவர் குற்றமற்ற தவத்தினையுடைய மெய்ஞ்ஞானிகள் பலர் தம்மைச் சூழ்ந்து வர சூரபதுமனை எதிர்கொண்டு சென்று, அவன் செய்த வேள்வியின் பெருமையைப் புகழ்ந்து பேசி, தமது பேராகிய அவனுக்குக்கிடைத்த கீர்த்தி யெல்லாம் தம்முடையதே யென்று கூறி, பல உபசார வசனங்களை யுரைத்து, அவன் தம்பியர்களுக்கு அழிவில்லாத பொன் மயமான வில்லையும் வலிமைபொருந்திய இர தத்தையும், தமது பிரமாஸ்திரத்தையும் அளித் தார். சூரபதுமன் பிரமதேவரை அங்கிருக்கச் சொல்லி அவ்விடம் விட்டகன்று வைகுண்டத் திற்குச் சென்று மகாவிஷ்ணுவின் ஆசீர்வா தங்களைப் பெற்று, பிறகு சிவலோகத்துக்குச் சென்று தனது சேனைகளை வெளியிலேயே நிறுத்திவிட்டுத் தன் தம்பிமார்களுடன் எம் பெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலுக் குள் நந்தியெம்பெருமானால் அழைத்துச்செல் லப்பட்டு, எந்தை திருமுன்னர் சென்று உமை பங்கரது பாதமலர்களை வணங்கித் துதித்து, எம் பெருமானது திருவருள்பெற்று மீண்டு தன் சேனைகளையடைந்து ஏனைய அண்டங்களுக் கும் சென்று மேற்கூறியவாறே திக்கு விஜயஞ் செய்து வெற்றி பெற்று அங்குள்ள செல்வங் களையெல்லாம் கொள்ளை யடித்துக்கொண்டு, ஆங்காங்கு அநேக அசுரர்களைத் தனது அர சாட்சியை நடத்திவரும்படி நியமித்துவிட்டு மீண்டு சுவர்க்கலோகத்தையடைந்தான். அங்கு தன் குலத்துக்கு அரசனாகிய அசுரேந்திரன் தன்னை யடைந்து வணங்க, அவனுக்குத் தைரி யஞ் சொல்லிவிட்டு, சூரபதுமன் திரும்பவும் வெற்றியுடன் நிலவுலகத்தை யடைந்தான்.

அதையறிந்த பிரமதேவர், இந்திரன், மற்றத் தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலியோர் விரைந்து திருப்பாற்கடலுக்குச் சென்று, தண்டுழாய் மாலையையணிந்த திருமாலை வணங்கிப் போற்றி, தாங்கள் கொடிய சூரபதுமனா லடைந்த துன்

 மதியா வாசலில் மிதியாதிருப்பதே உத்தமம்.

பங்களை யெடுத்துரைத்து, தங்கள் துயரம்நீங்கத் தாங்கள் செய்யவேண்டுவதென்ன வென்று வினவினார்கள். அப்போது மகாவிஷ்ணு அவர்களை நோக்கி, "இழிதொழிலினையுடைய தக்ஷனது யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் ஏற்றுக்கொண்ட பாபச்செயலினால் இப்போது உங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட துன்ப முண்டாயிற்று. இதனை விலக்க வல்லவர் யார்? இனி நாம் செய்யத்தக்க காரியம் ஒன்றுதான். அதென்னவெனில், ஒப்பற்ற வேள்வியைச் செய்து திரிபுராந்தகரது அருளினால் சிறந்த வரங்களைப் பெற்று எல்லா அண்டங்களிலும் எல்லோரையும் வென்று விளங்கும் சூரபதுமனைக் காண்பதேயாகும். அவனிடம் போவோம், வாருங்கள்" என்றுரைத்து, தேவர்கள் சூழப் புறப்பட்டுச் சூரபதுமனிடம்சென்று ஆசிமொழிகளை யுரைத்து அவனைப் புகழ்ந்தார்.

கயா

GAYA

இது வடஇந்தியாவில் மகததேசத்தில் மிகவும் பிரசித்திபெற்ற ஒரு புண்ய க்ஷேத்திரம். இது பல்கு *வென்னும் நதியின் மேற்குக்கரையில் அமைக்கப்பெற்றது. இதன் விஸ்தீரணம் தெற்குவடக்கில் சுமார் மூன்றுமைலும் கிழக்குமேற்கில் இரண்டு மைலும் உள்ளது. பட்டணத்தை நதியினக்கரையிலிருந்து பார்த்தால், காட்சி வெகு அழகாயிருக்கும். பட்டணத்திற்குச்சமீபத்தில் அநேக குன்றுக ளிருக்கின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானதும் உயரமாயுள்ளதும் பட்டணத்திற்குத் தெற்கிலுமுள்ள **பிரம்மயோனி** யென்கிற குன்றுதான். அதன் உயரம் சுமார் 450 அடி. அதுமிகவும் செங்குத்தானது. அதன் உச்சியில் ஓரழகிய கோயிலுள்ளது. அதில் பிரும்மசக்தியின் விக்கிரக மிருக்கிறது. இச்சிலையானது 1690 விக்கிரம ஸம்வத்ஸரத்தில் (1633 A. D.) செய்யப்பட்டதென அந்தச் சிலையின் கீழுள்ள லிகிதத்திலிருந்து தெரியவருகிறது. மலையின்மேல் சௌகரியமாய் ஏறிப் போவதற்காக குவாலியர் மகாராஜாவினால் பெரிய படிகள் கட்டப்பட் டிருக்கின்றன.

பிரும்மயோனிக்குன்றின்அடிவாரத்தில் ஒரு பாறையின்மேல்தான் விஷ்ணுபாதக் கோயிலிருக்கிறது. இக்கோயிலானது அகல்யாபாய் என்னும் ஒரு மகாராஷ்டிர ராணியால் கட்டப்பட்டது. கோயிலின் நீளம் சுமார் 82 அடி; அகலம் 54 அடி. கோயிலின் பிரதான மண்டபம் 58 சதுர அடி. கோயிலின் கோபுரமானது எட்டுக் கோணங்களுள்ளது. கோபுரத்தின் உயரம் சுமார் 80 அடியிருக்கும். அதன் குறுக்களவு 38 அடி. அக்கோவிலின் நடுவில் ஒரு பள்ளத்தில் ஒரு பாறை யிருக்கிறது. அப்பாறையின் மேல்தான் ஸ்ரீபகவான் மகாவிஷ்ணுவின் ஒரு பாதம் (வலதுபாதம்) இருக்கிறது. இதுதான் உலகப்பிரசித்தமான **விஷ்ணுபாதம்.** இந்தப் பாதத்தின்மேல்தான் இந்துக்கள் தங்கள் பித்ருக்களைக் குறித்துப் பிண்டம் போடுவது. பிரதிதினமும் அஸ்தமனத்திற்குப் பிறகு, இப்பாதத்திற்குச் செய்யப்படும் அபிஷேகம், அலங்காரம் முதலிய பூஜையின் காட்சி, பார்ப்போர் கண்ணையும் மனத்தையும் கவரும். பிரதிதினமும் இந்தப் பாதத்திற்கு குங்குமப்பூக் குழம்பு சாற்றுவதுண்டு. அநேகம் பக்தர்கள் ஒரு மெல்லிய பட்டுத்துண்டை அப்பாதத்தின்மேல் ஒத்தி, அதில் பதிந்த அந்தப் பாதத்தின் அடையாளத்தைக் கொண்டுபோய் வீட்டில்வைத்துப் பூஜைசெய்கிறார்கள். இந்தப் பாதம் முன்னொருகாலத்தில் புத்தபாதமாக விருந்ததாகவும் வெகுகாலத்திற்குப்பிறகு இது விஷ்ணுபாதமென்று கொண்டாட வாரம்பிக்கப்பட்டதாகவும், மிகவும் சில பேர்களுடைய கொள்கை. ஆனால் அது தப்பென்றும், அப்படி இதைப் புத்தபாதமெனக் கொள்ள ஒருவித ஆதாரமுமில்லை யென்பதே அநேகர்களின் சரியான அபிப்பிராயம். முன் சொன்ன அபிப்பிராயத்தையொட்டிச் சுமார் இருபது வருஷங்களுக்கு முன், ஜப்பானியர்கள் இந்தப் பாதம் விஷ்ணுபாத மல்லவென்றும், புத்த பாதந்தானென்றும், ஆகவே இந்தப் பாதம் தாங்கள் பௌத்தராகையால் தங்களுக்கே சேரவேண்டு

* இந்நதியைப் பல்குனி என்று நம் தேசத்தில் வழங்கிவருவது தவறு.

மென்றும் நியாயஸ்தலத்தில் ஒரு வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள். ஆனால் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை நிரூபிக்க அவர்களுக்கு ஒருவிதமான ஆதாரமும் பலமானதாய் அகப்படவில்லை யாகையாலும், தேடியபோதெல்லாம் இது விஷ்ணு பாதந்தான் என்பதற்கே போதிய ஆதாரங்கள் அகப்பட்டபடியாலும், அவர்கள் தாங்களாகவே தங்கள் வழக்கை வாபீஸ் வாங்கிக்கொண்டு விட்டார்கள்.

விஷ்ணுபாதக் கோயிலை யொட்டியே அதற்குக் கிழக்கில் ஒருபெரிய பாறையின்மேல் **அஷ்டாதச பாதங்க**ளென்கிற பதினெட்டுப் பாதங்களிருக்கின்றன. அப்பாறையின்மேல் ஒரு மண்டபம் கட்டப்பட்டு அம்மண்டபத்தின் தூண்களில் அந்தந்தப் பாதங்களின் பெயர்கள் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. *பட்டணத்திற்கு வாயு மூலையில் 1 மைல் தூரத்தில் **ப்ரேதசிலை** யென்றொரு பர்வதமிருக்கிறது. அதன் உயரம் சுமார் 540 அடி. அதன்மேலும் ஸ்ரீமதி அகல்யாபாயினால் கட்டப்பட்ட கோவலிருககிறது. இம்மலையின்மேலும் படிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அம்மலையி லிருக்கும் கற்களில் தங்கமிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அம்மலையினடியில ப்ரும்ம ஸரோவர மென்கிற ஒரு தடாகமிருக்கிறது. மலையினடியிலிருந்து ஒரு சாலை இரு பக்கங்களிலும் மரங்களடர்ந்ததாய் ராமசிலைவரை போகிறது.

ராமசிலையென்பதும் ஒரு குன்றுதான். இது பட்டணத்திற்குச் சமீபத்தில வடக்கிலிருக்கிறது. இதன் உயரம் 372 அடி. இம் மலையின் மேல பாடலேசுவரர் என்ற ஒரு சிவலிங்கமிருக்கிறது. அதனுடன் பார்வதீ பரமேசுவரர்களுடைய விக்கிரகங்களு மிருக்கின்றன. இதிலும் அழகியபடிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

பல்கு நதிக்கு அக்கரையில் ஒரு சிறிய குன்று இருக்கிறது. அதற்கு **ராமகயா** வென்று பெயர் வழங்குகிறது. அவ்விடத்தில் தசரதருக்குப் பிண்டம் போடுகிறமாதிரி பிம்பங்கள் பண்ணி வைக்கப்பட் டிருக்கின்றன.

பட்டணத்திற்குத் தெற்கே 5 மைல் தூரத்தில் மிகவும் பிரசித்திபெற்ற **புத்தகயா** விருக்கிறது. அவ்விடத்தில்தான் புத்தருக்கு ஞானோதயம் ஆயிற்றென்று பிரசித்தமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது.

இந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு கயா க்ஷேத்திரம் எனப் பெயர் வழங்குவதற்குக் காரணமும் மற்றும் சில விவரங்களும் பின்வருமாறு கயா மாகாத்மியத்தில் காணப்படுகின்றது:—முன்னொருசமயம் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் நாபிக்கமலத்திலிருந்துண்டான பிரும்ம தேவர், அம்மகாவிஷ்ணுவின் ஆக்ஞையின்பேரில் தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் சிருஷ்டித்தார். அஸுரர்களுக்குள் கயாஸுரனென்பவன் மிகவும் பலபராக்கிரமசாலியா யிருந்தான். அவன் விஷ்ணு பக்தர்களுக்குள் சிறந்தவனாய் கோலாஹலம் என்னும் பர்வதத்தில அநேகாயிரம் வருஷங்களாய்த் தவஞ்செய்துகொண் டிருந்தான்.

அவவிதம் அவன் தவஞ்செய்வதைக்கண்டு தேவர்கள் மிகவும் பயந்து பிரமலோகம் போய் பிரமாவை வணங்கி "ஸ்வாமீ! எங்களை இந்த கயாஸுரனிடமிருந்து காக்கவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். இவ்விதம் வேண்டிக் கொண்ட தேவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு பிரமாவானவர் கைலாயஞ்சேர்ந்து அங்குபரமசிவனைக் கண்டு அவரைவணங்கிச் சங்கதியைத்தெரிவித்தார். அவர் நாமெல்லோரும் மகாவிஷ்ணுவிடம் போவோமெனச் சொலலி அவர்களுடன் திருப்பாற்கடலுக்கேகி, அங்கு சேஷன்மேல் பள்ளிகொண்டிருக்கும் காளமேகத்தைக் கண்டார். கண்டதும் எல்லோரும் களிகொண்டு ஒருமிக்கத் தோத்திரம் செய்தனர்.

இதைக் கேட்டதும் பகவான் எழுந்திருந்து வந்து தேவர்களுக்குக் கண்காட்சிதந்து "வாருங்கள். எல்லோரும் சௌக்கியமா? எக்காரியத்தை முன்னிட்டு இங்கேகினீர்கள்?" என்று வினவினார். "பிரபுவே, கயாஸுரனிடத்திலிருந்து எங்களுக்கு மிகவும் பயமேற்பட்டிருக்கிறது. அதை எப்படியாவது தாங்கள் தீர்க்கவேண்டும்" என்று அவர்கள் உரைக்க, "நீங்களெல்லோரும் கயாஸுரனிடம் போய்ச்சேருங்கள். நானும் இதோவருகிறேன்" என்று, பகவான் கருடாரூடராய் கயாஸுரனிருக்குமிடஞ்சென்றார். தேவர்

---

* 18 பாதங்களாவன :—(1) ருத்ரபாதம் (2) பிரம்மபாதம் (3) சுப்பிரமணியபாதம் (4) காலஹஸ்தியபாதம் (5) தக்ஷிணாக்னிபாதம் (6) ஆஹவனீயபாதம் (7) ஸூர்யபாதம் (8) சந்திரபாதம் (9) கணபதிபாதம் (10) ஸப்பியபாதம் (11) ஆவஸத்யபாதம் (12) ததீசிபாதம் (13) கண்வபாதம் (14) மாதங்கபாதம் (15) க்ரௌஞ்சபாதம் (16) இந்த்ரபாதம் (17) அகஸ்த்யபாதம் (18) காசியபபாதம்.

மந்திரத்தில் மாங்காய் விழுமா?

களும் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களிலேறி அவ்விடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். வந்ததும் "அப்பா! கயாஸுரனே! நீசெய்த அருந்தவத்திற்குமெச்சி நாங்களெல்லோரும் உனக்கு வரங்கொடுக்கவேண்டி வந்திருக்கிறோம். ஆகையால் நீ வேண்டிய வரத்தைக் கூசாமல் கேட்கலாம்" என்றார்கள். இதைச் செவிசாய்த்த கயாஸுரன் "ஓ தேவர்களே! நான் செய்த தவத்தினல் நீங்கள் சந்தோஷமடைந்தது வாஸ்தவமானல் இவ்வெல்லாவுலகிலும் எத்தனை தேவர்களோ, எத்தனை அந்தணர்களோ, எத்தனை ரிஷிகளோ, எத்தனை மந்திரங்களோ, எத்தனை புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களோ, எத்தனை புண்ணிய மலைகளோ, தர்மஞ்செய்பவரெத்தனை பேர்களோ, ஞானிகளெத்தனை பேர்களோ, அவர்கள் எல்லோரையும்விட நான் எப்போதும் மிகவும் பரிசுத்தனுக்கடவேன். இந்த வரத்தைத் தந்தருளவேண்டும்" என்றான். "அப்படியே யாகுக!" எனவுரைத்துத் தேவர்கள் சுவர்க்கம் போனர்கள்.

அப்படி மகா பரிசுத்தமாகிவிட்ட அந்தக் கயாஸுரனைத் தொட்டுச் சிலபேரும், கண்டு சிலபேரும், நினைத்துச் சில பேரும், இவ்விதம் பூலோகத்திலுள்ள சகலமான பேர்களும் மகாபுண்யாத்மாக்களாய் ஆகிவிடவே, அவர்கள் தங்கள் நிர்யாணத்திற்குப் பிறகு வைகுண்டம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். எல்லோரும் வைகுண்டம்போக வாரம்பிக்க, வைகுண்டம் நிறைந்துவிட்டது. இயமபுரம் பாழடைந்துவிட்டது. உடனே தேவர்களெல்லோரும் இந்திரனிடம் முறையிட, இந்திரன் யமன் முதலியவர்களோடு பிரமதேவரிடம் போய் "சுவாமி! தங்களால் கொடுக்கப்பட்ட உத்தியோகங்களை இப்பொழுதே ராஜீநாமா செய்துவிடுகிறோம். அங்கீகரிக்கவேண்டும். வேலை யொன்றுமே இல்லாத உத்தியோகங்கள் எங்களுக்கெதற்கு?" என்றுரைத்தான். உடனே அவர் அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி அவர்களுடன் புறப்பட்டு மகாவிஷ்ணுவினிடம் போய் "சுவாமீ! தங்களால் வரம்பெற்ற கயாஸுரனைப் பார்த்த மாத்திரத்திலும், நினைத்த மாத்திரத்திலுங் கூட பாபங்களெல்லாம் சாம்பலாய்ப்போய் எல்லோரும் வைகுண்டம் வந்துவிடுகிறார்கள். மற்ற உலகங்களெல்லாம் பாழடைந்து விட்டன. இதைக்கண்ட இந்திரன் முதலியவர்கள் மிகவும் துக்கமடைகிறார்கள்" என்று தெரிவித்தார்.

இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட மகாவிஷ்ணுவானவர் "ஓ பிரமதேவரே! நீர் அவ்வசுரனிடஞ் சென்று உன் சரீரத்தை யாகத்திற்காகத் தரவேண்டுமென்று கேளும். அவன் கொடுத்துவிடுவான். அந்தச் சரீரத்தின்மேல யாகஞ்செய்யும், பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்" என்று ஓர் உபாய முரைத்தார். "அப்படியே" என்று பிரமா அவ்வசுரனிடம் போனர்.

இவ்விதம் தேவர்களுடன் வந்து பிரசன்னமான பிரமதேவரைக் கண்ட அக்கயாஸுரனும் உடனே எழுந்து நமஸ்கரித்து அர்க்கியம், பாத்தியம் முதலியன விதிப்படி எல்லோரையும் பூஜித்து சிரத்தையுடன் வணங்கி நின்று சொன்னதாவது: "என் ஜன்மம் இப்போதுதான் ஸபலமாயிற்று. நான் செய்த தவங்களிப்போதுதான் ஈடேறின. பிரமதேவரே நேராக என் வீட்டிற்கு அதிதியாக வர, நான் என்ன பாக்கியம் பெற்றேன். ஸ்வாமீ! ஸகல லோகங்களுக்கும் அதிபதியே! பிதாவே! குருவே! தங்களுக்கு என்ன காரியம் என்னலாக வேண்டும்? அதைச் சொல்லியருளினல உடனே என்னல் முடிந்தவரையில் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்."

இதைக்கேட்ட பிரமா "ஓ அசுரச்சிரேஷ்டனே! நான் யாகஞ்செய்ய வேண்டி ஒரு சுத்தமான இடத்தைத் தேடிக்கொண்டு இப்பூமி முழுவதும்அலைந்து திரிந்தேன். எல்லாத் தீர்த்தங்களையும் எல்லா க்ஷேத்திரங்களையும் சுற்றியாய் விட்டது. உன் சரீரத்தைவிட பரிசுத்தமான இடம் எங்கும் கிடைப்பதில்லை கிடையாது. நீ அருமையான தவஞ்செய்து அத்தவத்தின் பயனுக எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பரிசுத்தமான சரீரத்தை அடைந்திருக்கிறாய். ஆகையால் அவ்வளவு பரிசுத்தமான உன் சரீரத்தை யாகத்திற்காகக் கொடுப்பாயானல் நான் மிகவும் சந்தோஷமாய்த் திருப்தியாய் யாகஞ்செய்து முடிப்பேன்" என்று சொன்னர்.

அதற்கு கயாஸுரன் "பிரபுவே! என்னைவிடப் புண்ணியசாலி லோகத்தில யாரிருப்பார்கள். என் சரீரத்தின்மேல தாங்கள் யாகஞ்செய்வதானல என் இரு குலமும் கடைத்தேறிவிடும. இந்தச் சரீரமானது தங்களாலேயே உண்டாக்கப்பட்டது. தங்களாலேயேதான் பரிசுத்தமாகவும் செய்யப்பட்டது. இது தங்களுக்

இல்லாமல் வேறு யாருக்கு? ஆகையால் சகலப் பிராணிகளுக்கும் உபகாரமாய் யாகம் என் சரீரத்தின் மேலேயே நடைபெறவேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அக்கோலாகல பர்வதத்தின்மேல், வடக்கே தலையும் தெற்கே கால்களுமாய் நிருதி திக்கை நோக்கிக்கொண்டு விழுந்தான்.

உடனே பிரமாவானவர் யாகத்துக்கு வேண்டிய சாமான்களையெல்லாம் சேகரித்துக்கொண்டு தம் மனத்தினாலேயே ரித்விக்குகளைச் சிருஷ்டித்தார். இவ்விதம் அக்னிசர்மா முதலிய ரித்விக்குகளைச் சிருஷ்டித்து அவர்களைக் கொண்டு யாகஞ்செய்தார் கயாஸுரன் சரீரத்தின்மேல். அவ்வமயம் அசுரன் அசைந்தான். அதைக்கண்டு பிரமா மிகவும் பயந்து சமீபத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கும் இயமதர்மராஜனைப் பார்த்து, “ஓ தர்மராஜனே, உம்முடைய வீட்டில் வெகுநாளாய் வைக்கப்பட்டிருக்கும் தர்மச்சிலை என்னும் பெரிய பாறையைக்கொணர்ந்து இவ்வசுரன்மேல் சீக்கிரம் வைக்கச் சொல்லும்” என்று ஆக்ஞாபித்தார். அவ்வாஞ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு இயமதர்மராஜனும் அச்சிலையைக் கொண்டுவந்து அவ்வசுரன் தலைமேல் வைக்கச்செய்தார். அசுரனோ இதைக் கொஞ்சமேனும் பொருட்படுத்தாமல் சிலையோடுகூட வசைந்தான். பிறகு பிரமாவானவர் தேவர்களெல்லோரையு மழைத்து அச்சிலையின்மேல் நிற்கச்சொன்னார். அதையும் கொஞ்சமேனும் இலட்சியஞ் செய்யாமல் எலலோருடனும் சேர்ந்து அசைந்தான். அப்பொழுது பிரமா மிகவும் வியாகூலமடைந்து திருப்பாற்கடலுக்கோடி அங்கு ஆதிசேஷன்மேல பள்ளிகொண்டிருக்கும் பகவான் மகாவிஷ்ணுவை வணங்கி வெகுவாய் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, “ஸ்வாமி! தங்களாஞ்ஞைப்படி நான்கயாஸுரன் சரீரத்தில் யாகஞ் செய்ய வாரம்பித்தேன். அவன் யாகஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது அசைந்தான். அதற்காக இயமதர்ம ராஜனின் வீட்டிலிருந்த “தர்மச்சிலையை” அவன் தலைமேல வைக்கச்செய்தேன். பிறகு எல்லாத் தேவர்களையும் அதன்மேல் நிற்கச் சொன்னேன். ஒன்றும் பயன்படவிலலை. அவன் அசையாம லிருக்கவேண்டுமானால் இனிமேல் தாங்கள்தாம் கருணை புரியவேண்டும்” என உருக்கமாய்ச் சொன்னார்.

இதைக்கேட்ட பகவான் தம் ஸ்வரூபத்தில் ஓர் அம்சத்தை எடுத்து ஒரு மூர்த்தியாகப் பண்ணி அதைப் பிரமாவின் கையிற்கொடுத்து இதைக்கொண்டுபோய் அவன்மேல் நிறுத்தும்” என்று சொன்னார். பிரமா அப்படியே செய்ய, பின்னும் அசுரன் அசைந்தான். மறுபடியும் பிரமா, பகவானை ஸாக்ஷாத்தாகவே வர வேண்டிக்கொள்ள அவரும் அப்படியே தம் பூரணமான அம்சத்துடன்வந்து அசுரன்மேல் தன் கதையை பலமாய் ஊன்றிக்கொண்டு நிற்க அசுரனும் அசைவற்றான். அந்தச் சமயத்தில் பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், பதினொரு ருத்திரர்கள், பன்னிரண்டு ஸூரியர்கள், எட்டு வஸுக்கள், காயத்ரீ, ஸாவித்ரீ, ஸரஸ்வதீ முதலிய முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் அவன்மேலே நின்றுவிட்டார்கள்.

இதைக்கண்ட அவ்வசுரன் “ஓ தேவர்களே! எதற்காக என்னை இவ்விதம் வஞ்சித்துவிட்டீர்கள்? கேட்டமாத்திரத்தில் நான் சரீரத்தைக் கொடுக்கவில்லையா? பகவான் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் போதாதா? நான் அசையாமல் நின்றுவிடமாட்டேனா? என்னை எல்லோரும் சேர்ந்து இப்படிக் கதையினாலும், மற்றும் அநேகவித ஆயுதங்களினாலும் பீடிக்கலாமா? போகட்டும், நான் கஷ்டப்பட்டாலும் படுகிறேன். நீங்கள் சௌக்கியமடையுங்கள். அதுதான் என்னுடைய கோரிக்கை” என்றான். தேவர்களெல்லோரும் மிக்கச் சந்தோஷமடைந்தார்கள். அவர்கள் பயம் நீங்கிற்று. உடனே அவர்கள் அஸுரனைநோக்கி “ஓ அசுர சிரேஷ்டனே! உன்னுடைய பக்திக்கு நாங்கள் மிகவும் மெச்சினோம். உனக்கு வேண்டியதைக் கேள். தருகிறோம்” என்றார்கள்.

அதற்கு அசுரன் “இப்பூமியுள்ளவரை சந்திர சூரியர்களுள்ளவரை, இப்போது என்மேலிருக்கும் நீங்கள் (தேவர்கள்) எல்லோரும் இங்கேயே இருந்துவிடவேண்டும். இந்த க்ஷேத்தரமானது என் பேராலேயே பிரசித்திபெற்று விளங்கவேண்டும். இந்த கயாக்ஷேத்திரத்துக்குள்ளே ஸகல தீர்த்தங்களு மிருந்துகொண்டு, ஜனங்களுடைய பாபங்களைப் போக்கடித்துக்கொண் டிருக்கவேண்டும். இங்கே பகவான் விஷ்ணுவானவர் ஆதி கதாதரர் (கதையை அஸுரன் சிரசில் ஊன்றித் தரித்துக்கொண்டதினால்) என்கிற பெயருடன் விளங்கிக்

மந்திரியில்லா யோசனையும், ஆயுதமில்லாச் சேனையும் கெடும்.

கொண்டு இங்குவரும் ஜனங்களுக்கு ஹிதஞ் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். இங்கே எவர்களைக்குறித்து சிராத்தம், தர்ப்பணம், பிண்டதானம் முதலியவை செய்கிறார்களோ, அவர்கள் நரகத்தி லிருந்தாலும் சரி, உடனே பாபங்கள் பறந்துபோய் மிகவும் பரிசுத்தர்களாய் அவர்கள் பிரமலோகம் போய்ச்சேரவேண்டும். தேவதைகளே! விரிக்கிற் பெருகும், சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். உங்களில் ஒருவராவது இதைவிட்டுப்போனால் உடனே நான் அசைவேன். இது மாத்திரம் ஞாபகத்தி லிருக்கட்டும்" என்று சொல்ல, தேவர்கள் "நீ கேட்ட யாவும் அப்படியே யாகுக!' என வரந்தந்தருளினார்கள். அசுரனும் அசைவற்று நின்றான். பிரமாவும் தம் யாகத்தை முடித்து பிராமணர்களுக்குக் கணக்கில்லாமல் தக்ஷிணைகளைக் கொடுததார். இதைக்கொண்டுதான் இந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு கயா க்ஷேத்திரமெனப் பெயர் வழங்கிவருகிறது.

கர்மபூமியாகிய பாரததேசத்தில் இந்தக்ஷேத்திரத்தைப்போல்பித்ருக்களுக்குத் திருப்தியையுண்டுபண்ணக் கூடியது வேறெதுவுமில்லை. இதில ஒருதடவை பித்ருக்களைக் குறித்து சிராத்தம், பிண்டம், தர்ப்பணம் இவைகளைச் செய்தால் அதனால்அவர்களுக்கு எத்தனையோகோடி வருஷங்களுக்குத் திருப்தியுண்டாகிறதென்று ஒவ்வொரு ஸ்மிருதியும் ஒவ்வொரு புராணமும் முறையிடுகிறது. பெற்றோர்களுக்காகப் பிள்ளை செய்யவேண்டியவை மூன்று கடமைகள்தாம். அவைகள்,(1)அவர்கள் பிழைத்திருக்கும்போது அவர்கள் சொற்படி நடப்பது, (2) மரித்த பிறகு பிரதி வருஷமும் மரித்த தினத்தில் பிராமணர்களுக்கு போஜனம் செய்துவைப்பது, (3) கயையில போய் சிராத்தம்செய்து பிண்டம்போடுவது என்று ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. இதையனுசரித்தே வடதேசத்தில் அநேகமாய் கயைக்குப்போகாதவர்களே இருக்கமாட்டார்கள். புரட்டாசிமாதம் மஹாளயபக்ஷத்தில் போய்ப் பார்த்தால் பஞ்சமர்கள்கூட அங்கே மிகுந்த பக்தி சிரத்தையுடன் தம் பித்ருக்களைக்குறித்து பிண்டம்போடுவது நன்கு விளங்கும். இந்த உத்தம க்ஷேத்திரம் அநாதிகாலந்தொட்டு இந்தியாமுழுவதும் பிரசித்தமாயிருந்ததாகவேதெரிகிறது. பூலோகத்தில் மிகவும் சிரேஷ்டமான இப்புண்ணிய பூமியில் செய்யவேண்டியவைகளைப் பலர் தெளிவாய் அறியும்பொருட்டு விவரித்தெழுதுவது மிகவும் அவசியமாயினும், அவைகளுக்கெல்லாம் இச்சஞ்சிகை இடந்தரவில்லை யாகையால் அவ்விஷயங்களைச் சமீபத்தில் வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அச்சிடப்படப்போகும், "கயா மாகான்மியத்தி" லிருந்து நேயர்கள் அறிந்துகொள்ள முடியுமென்று கருதி இவ்வியாஸத்தை இதோடு முடிக்கிறோம்.

துளஸிதாஸர்

TULASI DASAR

ஹஸ்தினாபுரம் என்கிற பட்டணத்தில் ஒரு பிராமணன் இருந்தான். அவன் நல்ல ஒழுக்கமுடையவனாய் எல்லோருக்கும் நல்லவனாய் இருந்தான். அவனுக்கு அக்பர் மஹாராஜாவினிடம் மந்திரி வேலை. அவன் சிறந்த பக்திமான். நியாயந் தவறாதவன். ஆதலால் அவனுக்கு வால்மீகிமுனி அம்சமாக ஒரு பிள்ளை பிறந்தது. அந்தப் பிள்ளையை அருமை பெருமையாக வளர்த்து, குழந்தைப் பருவத்தில அதற்குச் செய்விக்கவேண்டிய ஜாதகர்ம நாமகாமங்களைச் செய்வித்துத் துளஸிதாஸரென்று பெயரிட்டான். பிறகு துளஸிதாஸருக்கு உபநயனம் செய்வித்து வேதாத்யயனம் முதலியவற்றை விதிப்படி செய்வித்துத் தக்க வயது வந்ததும் மமதாதேவி என்ற பெயர்பெற்ற ஓர் உத்தமகுண மாதைத் தேடி விவாகமும் செய்வித்தான்.

விவாகமானபின் துளஸிதாஸரும் அவர் மனைவியும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரியாமல் மிகவும் அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்துவந்தனர். மமதாதேவி தன் கணவனிடத்தில் பரம பக்தி செலுத்திவந்தாள். அவளைச் சகல ஜனங்களும் கொண்டாடுவார்கள். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் துளஸிதாஸர் அக்பர் சக்கரவர்த்தியுடன் ஊரைவிட்டு வெளியே சென்றிருந்தார். அப்பொழுது மமதாதேவியின் அன்னைக்குத் தேகம் மிகவும் அசௌக்கியமென்று செய்தி வந்தது. அதனால் மமதாதேவி மிகவும் விசனமுற்றுத் தன் மாமியிடம்போய், கண்ணுங் கண்ணீருமாக நின்று, தாயாரைப் பார்க்கத் தன்னை

மயிர்சுட்டுக் கரியாகிறதா?

அனுப்பிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டாள். மாமி கருணையுடைய நல்ல உத்தமியாகையால் உடனே தக்கதுணை சேர்த்து, மருமகளை அவள் தாய்வீட்டுக்கு அனுப்பித் தந்தாள்.

பிறகு துளஸிதாஸர் அன்றுமாலை வீட்டிற்கு வந்தார். தமது மனைவி தன் தாய்வீட்டுக்குப் போயிருக்கும் செய்திகேட்டதும்அவர் மிகவும் கவலைகொண்டு உடனே புறப்பட்டு, வெளியே போய்வந்த சிரமத்தைக்கூடக் கவனியாமல் கால் நடையாக நடந்து அவ்வூர்போய்ச் சேர்ந்தார். இவர் அங்குப்போய்ச் சேர்ந்தபொழுது இரவு வெகு நேரமாய்விட்டபடியால் வீட்டில் எல்லோரும் படுத்து நித்திரை போய்விட்டார்கள். இவர் கதவைத் தட்டித் தட்டிப் பார்த்தார். ஒருவரும் எழுந்திருக்கவில்லை. உடனே இவருக்கு எப்படியாவது வீட்டிற்குள்போய்ச் சேரவேண்டுமென்கிற எண்ணமுண்டானபடியினால் வீட்டைச் சுற்றிச்சுற்றிவந்து ஏறிக் குதிக்க வழியிருக்கிறதோ என்று கவனித்தார். வீட்டில் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு சர்ப்பம் மெத்தை மேலிருந்து கீழ்வரைக்குந் தொங்கிக்கொண்டிருக்கக்கண்டு அதைக் கயிறென்றெண்ணிப் பிடித்துக்கொண்டு மெதுவாய் ஏறிமெத்தைவழியே உள்ளே பிரவேசித்தார். அப்பொழுது மமதா தேவி விழித்துக்கொண்டு திடுக்கிட்டு யாரென்று பார்க்கையில், தன் நாயகனென வறிந்து ஆச்சரியப்பட்டு, "தெருக்கதவு தாளிட்டபடியிருக்கிறதே!நீங்கள் எப்படி உள்ளேவந்தீர்கள்" என்று கேட்டாள். துளஸிதாஸர், உனக்கும் எனக்குமுள்ள அன்பினாலே, நீ கட்டிவைத்த கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு ஏறி, மெத்தை வழியே வந்தேன்"என்றார். இதைக்கேட்டதும் மமதாதேவி, "எங்கே அந்தக் கயிறு?" என்று கேட்க, அவர் மமதாதேவியை அழைத்துக்கொண்டு வெளியேவந்து தாம் பற்றிக்கொண்டு ஏறிய சர்ப்பத்தைக்காட்டினார். மமதாதேவிகையில் விளக்கு கொண்டுவந்திருந்தமையினால் அது பெரிய சர்ப்பமென்று கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அப்பொழுது சர்ப்பமும் சரேலென்று அவ்விடம்விட்டுச் சென்றுவிட்டது.

பிறகு மமதாதேவி தன் நாயகனை வீட்டிற்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய் நடந்துவந்த சிரமம் தீர உபசரணைகள் செய்தாள். துளஸிதாஸர் நடந்துவந்த சிரமம் தீர்ந்து சந்தோஷமடைந்தார். அச்சமயம் பார்த்து மமதா தேவி, அவரைத் தனியறைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், " இங்கள்ளிருளில் ஏன் இங்கு வந்தீர்கள்?' கிணற்றுநீரை யார் கொண்டுபோய் விடுவார்கள் ? உமக்குப் புத்தியே யில்லை. இப்படி ஒரு ஸ்திரீயினிடம் வைத்திருக்கும் அன்பை நீங்கள் பகவானுடைய சரணாரவிந்தத்தில் வைத்தால் உமக்கு ஜன்மசாபல்யமுண்டாகும். நானும் கடைத்தேறுவேன். அதை மறந்து,இப்படி வீண் மயக்கங்கொள்வது ஒரு புருஷருக்கு அழகாகுமா ? " என்று கேட்டுத் துக்கித்தாள். துளஸிதாஸர், சற்றுலோசித்து மனைவியை நோக்கி " நீ சொன்னது சத்தியமான பேச்சு ! உன்மதி பெரிது!நான் மூடரைப்போல் நடந்துகொண்டேன் " என்று கூறி அன்று அங்கிருந்து மறுநாளே அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டுக் காசிக்குப் போய்விட்டார்.

இவர் இராமபக்தராகையினால் காசியில் வசித்துக்கொண்டு எப்போதும் ஸ்ரீராம சரித்திரத்தைப் பாடிக்கொண்டும், அவரையே தியானித்துக்கொண்டு மிருந்தார்; அன்னம் பழவர்க்கங்கள் கூட உண்ணாமல், சருகு இலைகளையே புசித்துக்கொண்டு தவம் புரிந்துவந்தார். அப்பொழுது ஒருநாள் துளஸிதாஸர் காசிக்கருகேயிருந்த ஒரு காட்டிற்குப்போய் அங்கு செளசத்திற்குச் சென்று சுத்தி செய்துகொண்டு, மிகுந்த நீரை ஒரு மரத்தடியில் கொட்டினார். அதிலிருந்து ஒரு பிசாசு அவரை எதிர்ப்பட்டு "எனக்குப் பானஞ்செய்வதற்கு நீ நீர் வார்த்தாய். ஆகையினால் உன்னிடம் எனக்குச் சந்தோஷமுண்டாகிறது. வேண்டும் வரத்தைக் கேள் தருகின்றேன்" என்றது. துளஸிதாஸர் பிசாசைப்பார்த்ததும்அஞ்சாமல், ஸ்ரீராமரைத் தியானம்செய்து அதைப் பார்த்து "உன்னால், எனக்காகவேண்டிய தொன்றுமில்லை. எனக்கு ஸ்ரீராமதரிசனம் செய்யவேண்டும். இதற்கு நீ என்னசெய்வாய்?" என்று கேட்டார். பிசாசு, "நீ தரிசிக்கவிரும்பும் பிரபுவின் சேவகரானஆஞ்சநேயரை உமக்குக்காட்டுகிறேன்" என்றது. தாஸர், " சந்தோஷம் அவரைக் காட்டும் " என்றார். பிசாசு, "நீர் தினந்தோறும் புராண சிரவணஞ் செய்வதுண்டல்லவா? அங்கு ஒரு விருத்தப்பிராமணர் வருகிறார். அவர் எல்லோருக்கும் முன்பு வந்து, எல்லோரும் போனபிறகு போவார்; அவர் தலையில் குல்லாவும் அரையில் கந்தையும், கையில் ஒரு தடியும் தரித்திருப்பார்.

மயிலே மயிலே என்றால் இறகு கொடுக்குமா ?

அவரே ஆஞ்சநேயர்" என்றுகூறி மறைந்தது. அப்பால் துளஸிதாஸர் அவ்வாறே புராண சிரவணம் செய்யப்போய் பிசாசு கூறிய பெரியவர் யாவரென்று கவனித்துக் கொண்டிருந்து கடைசியில் அவரைக் கண்டுபிடித்து அவர் செல்லும்போது அவரைத்தொடர்ந்துபோனார். பெரியவர் "நீ யார்? என்னை ஏன் தொடர்கிறாய்?" என்று கேட்டார். துளஸிதாஸர் அவருடைய பாதங்களிலே தம்முடைய சிரந்தோயப் பணிந்து, "எனக்கு அருள் செய்யவேண்டும், ஸ்வாமி!" என்றார். பெரியவர் "நீர் யார்? என்னையேன் தீண்டினீர்? நான் பரம தரித்திரன். என் பாதத்தில் ஏன் பணிந்தீர்?" என்று கேட்டார். துளஸிதாஸர், "நீர் ராமபக்தராகிய ஆஞ்சனேயர் என்பதை நானறிவேன்" என்று கூறி, மீண்டும் அவர் திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, "ஸ்ரீராமதரிசனம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி கிருபை செய்யவேண்டும்" என்றார். ஆஞ்சனேயர் துளசிதாசருடைய பூர்வ விருத்தாந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு "உமக்குஅவர் தரிசனம் விரைவிற் கிடைக்கும்" என்று கூறி ஸ்ரீராம மூர்த்தியைத் துதித்துக்கொண்டே போய்விட்டார். பிறகு துளஸிதாஸரும் தமது ஆசிரமத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார்.

துளஸிதாஸர், "நமக்கு எப்பொழுது ஸ்ரீராம மூர்த்தி தரிசனங்கொடுப்பார்; எப்பொழுது நாம் அவருடைய திருவடிகளுக்குப் பாத்திரமாவோம்" என்கிற எண்ணத்துடன் அவரையே அல்லும் பகலும் தியானித்துக்கொண்டும் துதித்துக்கொண்டு மிருந்தார். இப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீராமமூர்த்தி வேறு உருக்கொண்டு சில வானரவீரர்களுடன் துளஸிதாஸருடைய ஆசிரமத்தினருகே சென்றார். துளஸிதாஸர் அவரைப் பார்த்தார். ஆனால் ஸ்ரீராமமூர்த்தியென்று அவர் கண்டுகொள்ளவில்லை. பிறகு அடுத்தநிமிஷத்தில் அங்குஆஞ்சநேயராகிய பெரியவர் வந்து, "தாசரே, ஸ்ரீராம மூர்த்தியின் தரிசனம் கிடைத்ததோ?" என்று கேட்டார். துளஸிதாஸர் "இல்லையே" என்றார். ஆஞ்சநேயர் "இப்பொழுது இந்தப்பக்கமாகப்போனாரே! பார்க்கவில்லையோ?" என, துளசிதாஸர், "ஒருவர் போனார் சில பேர்களுடன். நான் அவரை யாரோ துருக்கன் என்றிருந்துவிட்டேன்" என்றார். ஆஞ்சநேயர், "அவர்தாம் ஸ்ரீராமர்" என்றார். தாஸர், "ஜலம் பூமியெங்குமிருந்தாலும் சாதகபக்ஷி அந்தஜலத்தை அடைவதில்லை. அதுபோல் இராமபக்தர்கள் இராம சொரூபத்தைத் தவிர வேறு சொரூபத்தைக் கண்டுகொள்வதில்லை. வால்மீகி பகவான் வருணித்திருப்பதுபோல் ஸ்ரீராமருடைய தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி அநுக்கிரகிக்க வேண்டும்" என்றுவேண்டினார். ஆஞ்சனேயர், "அப்படியே உமக்கு ஸ்ரீராம தரிசனம் கிடைக்கும்" என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்.

பிறகு ஒருநாள் துளசிதாசருக்கு ஸ்ரீராமபிரான், கையில் வில்லையுடையவராய், நீலமேக சியாமள வடிவத்துடன், இடையில் பீதாம்பர முடுத்தவராய்த் தரிசனந் தந்தார். துளஸிதாஸர், உடனே ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து எழுந்து இருகை குவித்துக் கண்களினின்று ஆநந்த பாஷ்பம் பெருக நின்றுகொண்டு துதித்தார். பகவான் தம் கடைக்கண் நோக்க மளித்து மறைந்தார். உடனேஆஞ்சநேயர், "தாஸரே, நீர் ஸ்ரீராமரைப் பிரத்தியக்ஷத்தில் பார்த்தீராகையினால் அவருடைய லீலையை ஜனங்களுக்குச் சொல்லக்கடவீர்" என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

துளசிதாசர் அவ்வாறே ஸ்ரீராமருடைய லீலைகளை ஜனங்களுக்கு எடுத்துப் போதித்துவந்தார். பிறகு ஜனங்களெல்லோரும் அவரிருப்பதற்குக் காசியில் ஒரு பெரிய மடத்தைக் கட்டிவைத்தார். துளஸிதாஸர் அதிலிருந்துகொண்டு ஸ்ரீராமபஜனை செய்துகொண்டும் அவருடைய பிரபாவத்தை உபந்யசித்துக்கொண்டு மிருந்தார். நாள்தோறும் அநேக ஜனங்கள் அங்கு வந்து கூடத்தொடங்கினார்கள். பிறகு அவர்களுக்கெல்லாம் போஜன வசதிகளும் அந்த மடத்திலேயே ஏற்பாடாயின. அதன்பொருட்டு அநேகர் பொருளுதவியும் புரிந்தனர். சிலர் தாஸரைப் பூஷிப்பார்; சிலர் தூஷிப்பார். தாஸர் ஒன்றையும் இலக்ஷியஞ்செய்வதில்லை. எப்போதும் ஸ்ரீராமருடைய தியானத்திலேயே யிருப்பார். மடத்தில் அநேக பக்தர்கள் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். பொருளும் தக்கபடி சேர்ந்துவிட்டது. வெள்ளிப் பாத்திரங்களும் தங்கப் பாத்திரங்களும் வேண்டியமட்டும் சேர்ந்தன. எல்லோரும் துளஸிதாஸரைப் பிரதான புருஷராகக்கொண்டு தினந்தோறும் வெகுநேரம் வரையில் பஜனை செய்துகொண் டிருந்து பிறகு

மரத்தை இலை காக்கும், மானத்தைப் பணம் காக்கும்.

மடத்துக் கதவுகளைத் தாளிடாமல் திறந்தபடியே வைத்து நித்திரை போய்விடுவார்கள்.

இப்படி யிருப்பதைக்கண்ட சில திருடர்கள் சமயம் பார்த்திருந்து, ஒருநாள் மடத்திற்குள் புகுந்து வெள்ளிப்பாத்திரங்களையும் தங்கப்பாத்திரங்களையும் திரவியங்களையும் கட்டியெடுத்து வெளியேபோக வாசற்படியருகே வந்தார்கள். அங்கே, இருவர் கையிற் கத்தியுடன் காவல் புரிந்து கொண்டிருக்கப் பார்த்து அங்கேயே பிரமித்துப்போய் நின்று "இன்னும் சற்றுப் பொறுத்துப் போவோம்" என்றெண்ணி ஒரு பக்கமிருந்து நான்கு நாழிகை கழித்து மறுபடியும் வந்து பார்த்தார்கள். அவர்கள் முன்போலவே யிருக்கக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு மரமாய் நின்றுவிட்டார்கள். பொழுது விடியுந் தருணமாய் விட்டது. தாஸர் முதலிய யாவரும் ஸ்ரீ ராம சங்கீர்த்தனம் பாடிக்கொண்டு எழுந்து விட்டார்கள். என்ன செய்வார்கள் திருடர்கள்? அகப்பட்டுக் கொண்டமையால், தாஸருடைய பாதத்தில் விழுந்துபணிந்து எழுந்து நின்று, "எங்களை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று கூறித் தாங்கள் இன்னாரென்று சொல்லி "தாங்கள் பிரவேசிக்கும்போது காவலில்லாமலிருந்த வாயிற்படியில் இப்போது இருவர் வில்லுங் கையுமாகக் காவலிருக்கிறபடியால் நாங்கள் தப்பிப்போக வழியற்றவர்க ளானோம். எங்கள் பிழைபொறுக்கவேண்டும்" என்று தெரிவித்தனர். தாஸர் "வாயிலில் காவலாளி யேது? யாரேனும் காவலாளிகளை நியமித்தீர்களா?" என்று தம்மைச் சேர்ந்தவர்களைக்கேட்டார். அவர்கள் "அப்படிக்கொன்றும் நடக்கவில்லையே! தங்களை அறியாமலா?" என, தாஸர் வியப்புடன் வாயிற்படியண்டை வந்துபார்த்தார். அங்கு ஒருவருமில்லை. உடனே தாஸர் திருடர்களைநோக்கி, "ஒருவருமில்லையே. நீங்கள் பார்த்த அவர்கள் எப்படியிருந்தார்கள்?" என்று கேட்க, அவர்கள் "சுவாமி அவர்கள் கிரீடகுண்டலங்களைத் தரித்துப் பீதாம்பரதாரிகளா யிருந்தார்கள்" என்று கூறினார்கள். துளஸிதாஸர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் வந்திருக்கிறார்களென்று அறிந்து எல்லோருக்கும் அந்த அதிசயத்தைக்கூறி வியப்படைந்தார். திருடர்களை நோக்கி "உங்களுக்கு விருப்பமான பொருளை எடுதுக்கொண்டு போங்கள்" என்றார். திருடர்கள், "சுவாமி, சாதுக்களாகிய தங்களுடைய ஸ்தலத்தில் புகுந்த எங்கட்கு பகவான்களாகிய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய தரிசன பாக்கியம் கிடைத்தது. இன்னும் எங்கட்கு என்ன பாக்கியம் வேண்டும்? நாங்கள் பாபமற்றவர்களானோம். சாதுக்களுடைய தரிசன விசேஷமுணரலானோம்" என்று கூறி அன்று முதல் அவர்களும் ஸ்ரீராமபக்தர்க ளானார்கள்.

இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் எல்லோரும் போஜனத்துக்கு வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது ஓர் அந்தணன் வந்து கதவை இடித்து, "ஜய ஜய ஸ்ரீராம! ஜயஜய ஸ்ரீராம!" என்று கூறி, "பிரமஹத்திசெய்த பாதகன்; எனக்குப் பசிக்கிறது, அன்னமிடவேண்டும்" என்றான். தாஸர், "வாரும். வந்து வீற்றிரும். அன்னமிடுவார்கள்" என்றழைத்துவந்து பந்தியிலுட்காரவைத்தார். அதைக்கண்ட மற்றவர்கள், பிரமஹத்தி செய்தவனைப் பந்தியிலுட்காரவைக்கலாமா?" என்று கேட்டார். தாஸர், "இவருக்கேது பிரமஹத்தி தோஷம்! இவர்தாம் ஸ்ரீராம நாமம் உச்சரிக்கிறாரே" என்று கூற, எல்லோரும் வியப்புற்று அவரையும் பந்தியிலுட்காரவைத்துப் போஜனமுண்டனர்.

அப்பால் ஒரு நாள், அந்த ஊரில் ஒரு வர்த்தகன் இறந்துபோனான். அவனுடைய மனைவி உடன்கட்டை யேறச் சித்தமானாள். அப்பொழுது அவளுக்குத் துளஸிதாஸரைக் கண்டு தரிசித்துப் பின் சுடலைக்குப் போகவேண்டு மென்கிற எண்ண முண்டாயிற்று. அவள் உடனே புறப்பட்டு மடத்திற்கு வந்து தாஸரைத் தரிசித்து அவர் திருவடியில் பணிந்தாள். தாஸர், "உனக்கு மக்கட்பேறுண்டாகுக!". என்று ஆசிர்வதித்தார். இதைக் கேட்டதும் வர்த்தகன் மனைவி தன் நிலைமையைக் கூறி, "சுவாமி தமது ஆசீர்வாதம் பலிப்பதெப்படி?" என்று கேட்டாள். தாஸர், "எனக்கொன்றுந் தெரியாது. உன்னைப் பார்த்ததும் அவ்வாறு வாழ்த்தச் சித்தமுண்டாயிற்று. அவ்வாறு செய்தேன். இந்தப் பேச்சை ஸ்ரீராமனே காப்பாற்றவேண்டும். அவர் மெய்யாக்குவார்" என்று கூறினார். அவள் வேறு பேசாமல் தன் வீடுவந்து பிரேதமாய்க் கிடக்கும் புருஷனைப் பார்த்தாள். இவள் திருஷ்டி பட்ட மாத்திரத்தில் அவன் உயிர்பெற் றெழுந்தான். எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். பிறகு வர்த்தகனும் அவன் மனைவியும் ஸ்ரீராமபக்தர்களாகி சாதுக்களையெல்லாம் இரக்ஷித்துவந்தார்கள்.

44. மரம் தன்னை வெட்டுகிறவனுக்கு நிழல் கொடுக்கும்.

துளஸிதாஸருடைய இந்த மகிமைகளை யெல்லாம் கேட்ட அக்பர் சக்கரவர்த்தி அவரைத் தம் அரண்மனைக்கு வரவமைத்து "நாளையுதயத்திற்குள் எனக்கு ஸ்ரீராமதரிசனம் செய்விக்க வேண்டும் இல்லாவிட்டால் நீர் இவ்விடம் விட்டுப்போவது கூடாது" என்றான். தாஸர் உடனே அவ்விடத்திலேயே ஆஞ்சனேயரைத் தியானித்தார். ஆஞ்சனேயர் ஸ்ரீராமனைத் தியானித்தார். அம்மாத்திரத்தில் ஊரெங்கும் அநேக ஆயிரக்கணக்கான வானரங்கள்தோன்றிப் பலவாறாகத் தங்கள் சேஷ்டைகளைச் செய்யத் தொடங்கின. ஜனங்கள் குரங்கின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் அக்பரிடம்வந்து முறையிட்டனர். அக்பர், "இது என்ன இப்படி?" என்று தன் மந்திரிகளைக் கேட்க, அவர்கள் "துளஸிதாஸரைக் கேட்கவேண்டும்" என்று கூறினார்கள். அக்பர் துளஸிதாஸரிடம் வந்து, "ஊருக்குள் வானரங்கள் இப்படி வந்ததற்குக் காரணமென்ன ?" என்று கேட்டான். தாஸர், "இவையெல்லாம் ஸ்ரீராமர் அனுப்பவந்த சைனியம். ஸ்ரீராமர் பின்னேவருவார் என்று சொன்னார். அக்பர் "ஸ்ரீராமருடைய தரிசனம் எனக்குப் போதும். குரங்குகளைப் போகும்படி செய்யும்" என்று கூறிப் பணிந்து வேண்டினான். தாஸர், ஸ்ரீராமனை நினைத்தார். உடனே குரங்குகளெல்லாம் மாயமாய்ப் போய்விட்டன. அக்பர் தாஸருடைய மகிமையை வியந்து அவருக்கு வேண்டிய உபசாரணைகள் செய்து அனுப்பினான்.

பிறகு தாஸர் கிருஷ்ண பகவானுடைய தரிசனத்திற்காக மதுரைக்குப் போனார். மதுரையில் ஒருவர் கலியுகத்தில் உதித்த பக்தர்களுடைய சரித்திரங்களையெல்லாம் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அவரிடம் துளஸிதாஸர் சென்று, அந்தச் சரித்திரங்களை யெல்லாம் சொல்லக் கேட்டு, "எல்லோருடைய சரித்திரமும் எழுதி முடித்தாய்விட்டதா?" என்று கேட்டார். அவர், துளஸிதாஸருடைய சரித்திரம் தவிர மற்ற சரித்திரங்களெல்லாம் எழுதிமுடிந்தன" என்றார். தாஸர் "அப்படியா ? நல்லது. சந்தோஷம்" என்று கூறிப் புஸ்தகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே போனார். அங்கு தமது சரித்திரமிருக்கக் கண்டு வியப்படைந்து அதை அவருக்குக் காட்டி, "இது யாருடைய சரித்திரம் பாரும்" என, அவர் வாங்கிப் படித்துப்பார்த்து வியப்படைந்து, "இதை நான் எழுதவில்லை. இது துளஸிதாஸருடைய சரித்திரம். அவர் ஸ்ரீராமருடைய பக்தர். ஆகையினால் ஸ்ரீராமரே எழுதிவைத்திருக்கிறார்" என்று கூறி, ஸ்ரீராமமூர்த்தியைத் துதித்து, "பிரபுவே, உன் திருவிளையாடலை யாரறிவார் ?" என்று பணிந்தார். பிறகு அவர் துளஸிதாஸரை அறிந்துகொண்டு அவரைப் பணிந்தார். அவரோடு அளவளாவிப் பேசிக்கொண்டிருந்து வேண்டிய உபசாரணை செய்து, "நான் கிருதார்த்தனானேன் ! உத்தம பக்தரின் தரிசனம் கிடைத்தது" என்றார். தாஸர் "எல்லாம் ஸ்ரீராமருடைய கிருபை !" என்று கூறி அங்கேயே இருந்துகொண்டு அல்லும் பகலும் ஹரிகுணானுவாதம் செய்துகொண்டு பக்த கோஷ்டிகளுடன் அங்கேயே சுகமாய் இருந்துவந்தார்.

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

ஆறாவது அத்தியாயம்

விதியை யெதிர்த்தல்

தாம் சுந்தரவல்லியை மணந்துகொள்ளப் போவதற்குமுன் நல்நாளிரவு பத்துமணிக்குமேல் கோவிந்தசாமி முதலியார் யாது காரணத்தினலோ தூக்கம் பிடிக்காததால் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு பீபில்ஸ்பார்க்குக்குள் நுழைந்து புஷ்பச்செடிகளின் நாற்றுகள் வளர்க்கப்படும் இடத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள மண்டபத்துக்குப்போய் ஒரு பெஞ்சியின்மீது உட்கார்ந்தார். அன்று மாலையில் தமது காதலி சுந்தரவல்லி தம்முடன் பேசியபொழுது தங்கள் விவாகம் இடையூறின்றி நடக்கவேண்டுமென்று சிறிது கவலையுடன் கூறியதிலிருந்தோ, வேறெந்தக்காரணத்தினாலோ அவர் மனத்தில் தமது விவாகத்துக்கு ஏதோ பெரிய இடையூறு நேரிடுமென்று தோன்றி, அவர் சற்று வாட்டமுற்றிருந்தார். தமக்கு அன்றிரவுக்குள் பெரிய

ஆபத்து நேரிடுவது நிச்சயமென்று அவருக்குத் தோன்றிற்றே யெனினும், வீட்டுக்குள் பத்திரமாய்ப் படுத்திருக்க மனம் வராது வெளியே புறப்பட்டுத் தனிமையான இடத்தை நாடிச் சென்றார். மறுநாட் காலைக்குள் விதியானது தமக்குப் பெருந்தீங்கு விளைவிக்குமென்றும், அதனின்றும் தாம் தப்பிப் பிழைத்தால் பிறகு தமக்கு அபாயமில்லை யென்றும்

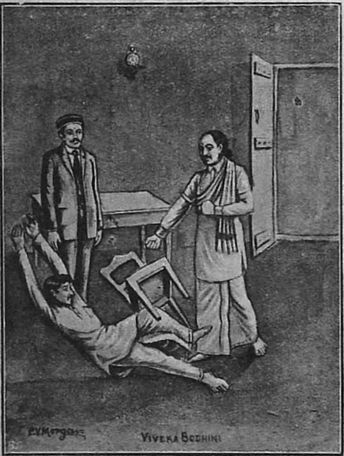

நடராஜ முதலியார் அடிவயிற்றில் ஓர் உதை கொடுக்க, குடிகாரக் குருசாமிபிள்ளை நாற்காலியைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு அலறிவிழ்ந்தான்.

ஏதோவொன்று அவர் மனத்திற் சொல்லிற்று. அவர் அஞ்சா நெஞ்சுடையோராதலின், கொடிய விதியை எதிர்கொண்டுசென்று அதனுடன் போராடித் தமது வலிமையினால் அதை வெல்ல நிச்சயித்தார்.

அவர் தமது வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுப் பத்தடிதூரம் சென்றவுடனேயே தம்மை யாரோ பின் தொடர்ந்துவந்ததை யுணர்ந்து கொண்டார். இரண்டொருமுறை தம்மைப் பின் தொடர்ந்தவர் மிகவும் சமீபத்திலிருந்ததாக வெண்ணி அவர் திடீரென்று திரும்பிப் பார்த்ததில் எவரையுங் காணாமல், தமது அஞ்சாநெஞ்சும் பயந்து மருண்டதைக்கண்டு தமக்குள் நகைத்துக்கொண்டு சென்றார். செடிகளின் நாற்று வளர்க்கப்படும் இடத்தை யடைவதற்குள் பலமுறை அவர் பின்னே திரும்பிப் பார்த்தார். ஆனால் ஒருவரையும் காணோம். ஆயினும் அவர் தம் மனத்தினின்றும் யாரோ தம்மைத் தொடர்ந்து வருகிறார்களென்ற எண்ணத்தை யகற்றமுடியவில்லை. அவ்விடத்தை யடைந்து அதனருகிலுள்ள மண்டபத்தில் பெஞ்சியின் மீது உட்கார்ந்திருந்த பொழுதும் அவ்வெண்ணம் ஸ்திரப்படுமாறு பல சத்தங்கள் கேட்டன. சிறிதுநேரம் அங்கு உட்கார்ந்திருந்து, பிறகு பார்க்கினூடே வடபுறமாய்ச் சூளைக்குச்செல்லும் பாதையின் ழியே நடக்க ஆரம்பித்தார்.

அப்போது ஒரு போலீஸ்காரன் எதிர்ப்பட்டு தனது லாந்தரை அவரது முகத்துக்குப் பக்கத்தில் பிடித்து அவரை யுற்றுப்பார்த்து, அவர் விலையுயர்ந்த உடைகளை யணிந்திருந்ததைக் கண்டு, "ஐயா! நிரம்ப நேரமாயிற்றே. இந்த அவாந்தரமான இடத்துக்கு ஏன் தனிமையில வந்தீர்கள்? வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போவது உசிதம். வாருங்கள், நானும் தங்கள்கூடத் துணையாக வருகிறேன்' என்று மரியாதையுடன் சொன்னான். கோவிந்தசாமி முதலியார் நகைத்து, "நீர் சொல்லுவதைப் பார்த்தால், இவ்விடத்தில் திருடர்களும் அயோக்கியர்களும் அதிகம்போல் தோன்றுகிறதே" என்றார். "அதிகந்தான். தினந்தோறும் இரவில் இங்கு சுற்றிவரும் நான் அப்படிப்பட்டவர் அநேகரை இவ்விடத்தில் பார்த்திருக்கிறேன்" என்றான் போலீஸ்காரன். "சரிதான். அப்படியாயின், என்னை யாரோ பின்தொடர்ந்து வருவதாக நான் எண்ணியது முற்றிலும் மனமருட்சி யல்ல" என்று கோவிந்தசாமிமுதலியார் சொன்னார். போலீஸ்காரன், "ஐயா! அப்படியாயின், தாங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்வதுதான் உசிதம். வாருங்கள், போகலாம்" என்று

வற்புறுத்திக் கூறினான். கோவிந்தசாமி முதலியார் நகைத்து, "நீர் கவலைப்படாமல் போம். என்னை எவரேனும் அணுகினால் சுடச்சுட இரண்டு அறை கிடைக்குமே தவிர, துட்டு கிடைக்காது. அதுவுமன்றி, நான் எண்ணியது இருளினால் ஏற்பட்ட மருட்சியாக விருக்கலாம்" என்று சொல்லிப் போலீஸ்காரனை அனுப்பிவிட்டு, தாம் முதலிற் சென்ற வழியே மெல்ல நடந்தார்.

போலீஸ்காரன் கூப்பிடுதூரம் செல்லக் கூடிய நேரம்பொறுத்து கோவிந்தசாமி முதலியார், "அவர்கள் ஏன் நெருங்கி வரமாட்டேன் என்கிறார்கள் ? மார்க்கசகாயமுதலியார் பேத்தியதுமுதல் எட்டுப்பேர்கள் காரியத்தைச் சீக்கிரம் முடித்துவிடவேண்டுமென்ற ஆவல் என் மனத்திலுதித்திருக்கிறது. சூளைச் சாலைவரையில் போய்த் திரும்புகிறேன். அதற்குள் அவர்கள் என்னைக் காண வராவிட்டால், நான்தான் என்ன செய்கிறது ? வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லவேண்டுவதுதான். யாரடா பயல் அங்கே ?" என்றார். திடீரென்று பூமியிலிருந்து எழுந்து தமக்கெதிரே நின்ற ஒருருவத்தைக் கண்டு அவர் அக்கேள்வி கேட்டார். கேட்டு வாய்மூடுமுன், இருபுறங்களிலும் இரண்டு உருவங்கள் தோன்றின. உடனே மூன்று உருவங்களும் வெகு வேகமாய் அவன்மீது பாய்ந்தன.

"எட்டுப்பேர்களே ! நமக்குள்ள விவாதம் இன்று தீரப்போகிறதுபோலும் ! வாருங்கள் ! மெத்த சந்தோஷம்!" என்று சொல்லி நகைத்துக்கொண்டே கோவிந்தசாமி முதலியார் பின்னால் ஒரு அடி எடுத்துவைத்து முதலில் வந்தவனை முகத்தில் ஒரு குத்து ஓங்கிக் குத்தினார். அவன் "அப்பா !" என்று அலறிக்கொண்டு மல்லார்ந்து வீழ்ந்தான். பிறகு அவர் வலதுபுறமாய் வந்தவனை வயிற்றில் ஒரு குத்துக் குத்தினார். ஆனால் அந்தக் குத்து பலமாய் விழவில்லை. ஏனெனில், வலதுபுறத்தில் அவன் பாய்ந்துவந்த க்ஷணத்திலேயே மற்றொருவன் இடதுபுறத்திற் பாய்ந்து குரங்கைப்போல் தாவி அவர் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு தொங்கினான். வலதுபுறமாய் வந்தவன் கணநேரம் தயங்கி மீண்டும் அவர்மேற் பாயும் சமயத்தில் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு தொங்கினவன், "சற்றுப் பொறு ! நான் இவனைக் கீழே வீழ்த்திவிடுகிறேன் !" என்று சொல்ல, அவன் அவர்மேற் பாயச் சற்றுத் தாமதித்தான். கோவிந்தசாமி முதலியார், "அடே! குரங்கே ! நீயா என்னை வீழ்த்தப் போகிறாய் ? இதோ யார் விழுகிறார்களென்று பார்!" என்று சொல்லி வலதுபுறமாய்த் தாவி அவனை உதறினார். அவன் பிடிப்பு நழுவிக் கீழே வீழ்ந்தான். உடனே கோவிந்தசாமி முதலியார் அவனுடலையிறுகப்பிடித்துத்தூக்கி வலதுபுறத்தில் வந்தவன்மீது அவனை மோதினார். இருவரும் வெட்டப்பட்ட மரம்போலச் சாய்ந்தனர். முதலில் விழுந்தவன் எழுந்து தன் சிநேகிதர்கள் கதியைக் கண்டு தயங்கி நின்றான்.

அதுகண்ட கோவிந்தசாமி முதலியார் மிகுந்த ஆதரவுடன் அவர் மூக்கின் ஸ்திதியைப்பற்றி விசாரித்து, குளிர்காலத்தில் குஸ்தி போடாமல் திறந்த வெளியில் நின்றால் சளி பிடித்துக் கொள்ளுமாதலால் சீக்கிரம் திரும்பவும் தம்முடன் குஸ்தி போடும்படி புத்திமதி கூறினார். மற்ற இருவர்களும் எழுந்திருந்தார்கள். மூவரும்கூடி என்ன செய்வதென்று ஆலோசித்தார்கள். பிறகு மூவரும் ஒரே க்ஷணத்தில் வெகு வேகமாய்ப் பாய்ந்தார்கள். கோவிந்தசாமி முதலியார் கதாயுதத்தைச் சுழற்றுவதுபோலத் தமது கைகளைச் சுழற்றினார். நேராக வந்தவன் தரைமீது விழுந்தான். மற்ற இருவர்களும் கீழே விழாவிட்டாலும் நல்ல அடிபட்டார்களாதலால் அவரை யணுகாது விலகிநின்றனர். கோவிந்தசாமி முதலியார், "ஏன் ஐயா ! என்னை வீழ்த்தமாட்டேன் என்கிறீர்கள் ?" என்று சொல்லி நகைத்தார். அடுத்தக்ஷணத்தில் ஈரமாய் ஒட்டிக்கொண்ட துணிப்பை யொன்று பின்புறத்திலிருந்து அவர் தலைமீது வீசப்பட்டு தலையை மூடிக் கொண்டது. அப்பையை யாரோ ஒருவர் பின்புறத்திலிருந்து வலித்து இழுத்தார். அப்பையிலிருந்து ஏதோ மயக்கந்தரும் வாசனையொன்று கிளம்பி அவரை மூர்ச்சையடையச் செய்தது. அவர் தரைமீது சாய்ந்தார். பிறகு என்ன நடந்ததென்பது அவருக்குத் தெரியாது.

ஏழாவது அத்தியாயம்

சிநேகிதன சந்தேகம்

விடிய ஐந்தாறு நாழிகைப் பொழுதிருக்கும். இரவு முற்பாகத்தில் கோவிந்தசாமி முதலியாருடன் பேசிய போலீஸ்காரன் அவ்வழியே

மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்.

திரும்பி வந்தபோது வழியில் அவர் மல்லார்ந்து பிணம்போற் கிடப்பதைக்கண்டு, அவரைப் பிடித்துக் குலுக்கினான். வெகுநேரம் குலுக்கிய பிறகுதான், அவர் விழித்துக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார். போலீஸ்காரன், "ஐயா! திரும்பி வீட்டுக்குப் போயிருந்தால் நலமாயிருந்திருக்கும்" என்றான். கோவிந்தசாமி முதலியாருக்கு மயக்கம் முழுவதும் நீங்கவில்லையாதலால், "என்ன சொல்லுகிறீர்? நான் சமீபத்தில் உம்மைப் பார்த்திருக்கிறேன்போல் தோன்றுகிறதே" என்றார். போலீஸ்காரன், "பார்த்திருக்கிறீர்கள். இரவு பத்து மணிக்கு என்னைப் பார்த்தீர்கள். திரும்பிவருகையில் தங்களைப் பார்த்தபோது தாங்கள் இறந்துவிட்டீர்களென்றே எண்ணினேன். டாக்டரை அழைத்துக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று நான் புறப்படுகையில் தாங்கள் விழித்துக் கொண்டீர்கள். நல்லவேளையாய்ப் போயிற்று. தங்களை யாரோ பின்தொடர்ந்து வந்ததாகத் தாங்கள் எண்ணினது மனமருட்சியன்றெனத் தெரிகிறது. அப்போதே அயோக்கியர்கள் இங்கே அதிகமென்று சொன்னேன். தாங்கள் என் வார்த்தையை இலக்ஷியஞ் செய்யவில்லை" என்றான். கோவிந்தசாமி முதலியார், "ஐயா! என்னென்னவோ ஊகித்துவிட்டீரே க்ஷண நேரத்துக்குள்! அயோக்கியர்கள் என்னை எவ்விதத்திலும் உபத்திரவிக்கவில்லை. எனக்கு ஒருவிதமான வலிப்பு வருவது வழக்கம். அது வந்து கீழேவிழுந்து மூர்ச்சித்தேன். என்னைத் திருடர்கள் எதிர்க்கவில்லையென்பதற்குச்சாக்ஷியம் என் சொக்காய்ப் பையிலுள்ள பணப்பை பணத்துடன் இன்னுமிருப்பதுதான். இதோ நீர் எனக்குச் செய்த உபகாரத்துக்காக இந்த ஐந்துரூபாய் நோட்டைத் தயவுசெய்து பெற்றுக்கொள்ளும்" என்று சொல்லி, அவன் கையில் நோட்டைக் கொடுத்து அவனை அனுப்பிவிட்டுத் தமது வீட்டை நோக்கிச் சென்றார்.

தம்மை எதிர்த்தவர்கள் தம்மைக் கீழே வீழ்த்தியபின், தம்மைக் கொல்லாமலும் தம்முடைய பணப்பையிலிருந்த பணத்தை எடுத்துக் கொள்ளாமலும் சென்றது அவருக்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது. அவர்களுடைய நோக்கம் என்னவாயிருக்கலாமென்று ஆலோசித்துப் பார்த்தார். ஏதோவொரு எண்ணம் தோன்றி அவர் தமது கடியாரச் சங்கிலியின் மற்றொரு நுனியைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். அதில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த சிறுசாவியைக் காணோம். உடனே அவருக்கு யாவும் தெளிவாய் விளங்கின. "ஓகோ! அப்படியா சமாசாரம்? பாங்கியிலுள்ள இருப்புப்பெட்டியின் சாவியைக் கைப்பற்றவா இவ்வளவு பாடுபட்டீர்கள்? எட்டுப்பேர்களே! நீங்கள் என்னை வென்றுவிட்டதாக எண்ணுகிறீர்கள். நான் ஒருபேச்சுப் பேசினால் அந்தச்சாவி உங்களுக்கு எவ்விதத்திலும் சிறிதும் பயன்படாமற்போகும். ஆனால் நான் அந்தப் பேச்சைப் பேசப்போவதில்லை. சாவியைக் கொண்டுபோய் இருப்புப்பெட்டியைத் திறந்து பாருங்கள்! நிரம்பப் பொருள்கிடைக்கும். அந்தச் சமயத்தில் உங்கள் முகங்களைக்காண நான் ஆயிரம் ரூபாய் அலக்ஷியமாய்க் கொடுப்பேன். எட்டுப்பேர்களே! சபாஷ்! இம்முறை நீங்கள் என்னை ஜயித்துவிட்டீர்கள். அடுத்தமுறை பார்க்கலாம்!" என்று வாய்விட்டுச் சொல்லிக்கொண்டே சென்றார்.

அச்சமயத்தில் அவருக்குச் சமீபத்தில், "கோவிந்தசாமி முதலியாரவாள்! என்ன தானாக ஏதோ பேசிக்கொண்டு போகிறீரே! இந்நேரத்தில் இங்கு என்ன செய்கிறீர்?" என்று யாரோவொருவர் கேட்டார். கோவிந்தசாமி முதலியாருக்கு அச்சமயத்தில் தமக்குத் தெரிந்தவர்கள் எவரையும் சந்திக்க இஷ்டமில்லையேயெனினும், அவ்வெண்ணத்தை வெளியிடாமல், தமக்கு இயல்பாகவுள்ள உற்சாகத்துடன், "நடராஜ முதலியாரா? இத்தருவாயில் நீர் என்ன ஐயா செய்கிறீர் இங்கு? உம்மை நான் கேட்கவேண்டிய கேள்வியை நீர் என்னைக் கேட்கிறீரே! நன்றாயிருக்கிறது" என்றார்.

"எனக்கு இந்த இடம் மிகவும் ஆவிவந்த இடம். இங்குதான் நான் என்னுடைய சந்தேகங்களை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு என்னுடைய இயந்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்ய எத்தனையோ நாட்களிரவு நடுநிசிப்பொழுதில் நடந்தது. போலீஸ்காரர் எல்லோருக்கும் என்னை நன்றாய்த்தெரியும். மற்றவர்களைப் போலவே அவர்களும் என்னைப் பயித்தியக்காரனாகக் கருதினார்கள். கோவிந்தசாமி முதலியாரவாள்! இவ்வுலகம் இகழ்ந்த என்னையும் ஒருமனிதனாக மதித்து, என் வார்த்தைகளைச் செவிகொடுத்துக்கேட்டு, அவைகளைப் பித்தன் மொழிக

மருந்து கால், மதி முக்கால்.

ளென்று அலக்ஷியஞ்செய்யாமல் ஏற்றுக்கொண்டு, நான் சொன்னதை நிரூபிக்க இடந்தந்து, கடைசியாக என் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தைப் பூர்த்திசெய்து கொள்வதற்கு அவசியமான ஏராளமான பொருளையு முதவிய தங்கள் பெருங்குணத்தை நினைக்கநினைக்க என் மனம் அளவற்ற அன்பினால் உருகி, என் உடலையும் உயிரையும் தங்களுடையவைகளாக்கி ஒருவாறு என் நன்றியறிதலைக் காட்டும்படி தூண்டுகிறது. அவைகளிரண்டும் தங்களுடையனவே. தங்களைச் சகல துன்பங்களிலிருந்தும் நீக்குவதொன்றே இனி என்வாழ்க்கையின் நோக்கமாகும். ஆகையினால் தங்களுக்கு இன்றிரவு நேர்ந்த விபத்து என்னவென்று தயவுசெய்து சொல்லவேண்டும்" என்றார்.

கோவிந்தசாமி முதலியார் மிகுந்த ஆதரவுடன், "நடராஜமுதலியாரே! உமக்கு நான் உதவிபுரிந்தது என் சுய நன்மையைக் கருதியேயென்று எத்தனை முறை சொல்லுகிறது? உமக்கு முதல்கொடுத்து உதவுவதனால் அம்முதலைப்போல் பதின்மடங்கு லாபமன்றோ எனக்குக் கிடைக்கப்போகிறது? ஆகையினால் நானன்றோ உம்மிடம் மிகுந்த நன்றிபாராட்டவேண்டியவன்? இனி, அவ்வாறெல்லாம் சொல்லாதேயும். நீர் எனக்கு எவ்வித உதவியும் செய்வீர் என்பதும் உமது பிராணனைக்கொடுத்தும் நீர் என்னுயிரைக் காப்பாற்றுவீர் என்பதும் தெரியும். இவைகளையெல்லாம் நீர் என்னிடத்திற்கொண்ட பேரன்பின்குறிகள் தெளிவாய்க் காட்டுகின்றன. அவசியமானபோது உமது உதவியை நான் நிச்சயமாய் நாடுவேன். ஆனால் இப்போது எனக்கு ஒரு ஆபத்தும் நேரப்போவதாகத் தோன்றவில்லை. இன்றிரவு எனக்கு வழக்கமாக வரும் ஒருவித வலிப்பைத்தவிர வேறெவ்வித விபத்தும் எனக்குச் சம்பவிக்கவில்லை" என்று கூறினார்.

அதுகேட்ட நடராஜ முதலியார் சிறிது விசனத்துடன், "முதலியாரவாள்! ஏனோ என்னை நம்பமாட்டேனென்கிறீர்கள். யாரோ தங்களைப் பிடித்துத்தள்ளி தங்களைத் தொந்தரவு செய்தார்கள் என்பது தங்களுடைய ஆடைகளைப் பார்த்தால் நன்றாய்த் தெரிகிறது. தங்களை ஒருவிதமான இரகசியம் சூழ்ந்திருக்கிறது. தங்கள் இரகசியத்தை என்னிடம் தெரிவிக்கக் கூடாதா?" என்றார். அதற்கு கோவிந்தசாமி முதலியார், "சில சமயங்களில் ஒருவன் தனது இரகசியத்தை வெளியிடுவதே அவன் பிராணனைப் போக்கிவிடத்தக்கது என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா? அவ்விரகசியம் உமக்குத் தெரியாததனால் நமது சிநேகத்துக்குப் பழுதுண்டாகுமோ?" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்டு நடராஜ முதலியார் பரபரப்புடன், "அதனால் சிநேகத்துக்குப் பழுது வராது. அதற்காக நான் கேட்கவில்லை. தங்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்னும் நோக்கமொன்றுதான் நான் அக்கேள்வியைக் கேட்டதற்குக் காரணம். பிராணனைக்காட்டிலும் இனிய மானத்தையும் தங்களிடம் ஒப்புவிக்க நான் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆகையினால் நான் தங்களிடத்தில் தகாத சந்தேகங்கொண்டதாக எண்ணக்கூடாது. ஆபத்து நேரும்பொழுது உற்ற துணையொன்றிருப்பது மிகவும் நலமாயிருக்குமாதலின், தங்களை இவ்வளவுதூரம் வற்புறுத்திக் கேட்கிறேன்" என்றார்.

கோவிந்தசாமி முதலியார் தமது இயல்பான புன்னகையுடன், "என்ன, முதலியாரே! வலிப்புவந்து கீழே விழுந்த என்னைக்கண்டு என்னென்னவோ கற்பித்து பெரிய மனக்கோட்டை கட்டிவிட்டீரே! வாரும், வீட்டுக்குப்போய்ச் சிறிது நேரமாயினும் உறங்கலாம். பொழுது விடிந்தால் எனக்கு விவாகம் என்பதை மறந்துவிட்டீர்போலும்! என்று பரிகாசமாய்ப் பேசினார். நடராஜ முதலியாரும் அதற்குமேல் தாம் வற்புறுத்திக் கேட்பது உசிதமன்றென நிச்சயித்து அவருடன் வேறு சங்கதிகளைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டு தெய்வயானையம்மாள் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

எட்டாவது அத்தியாயம்

கழுகுகள் கூடுகின்றன

கோவிந்தசாமி முதலியாருக்கும் சுந்தரவல்லிக்கும் விவாகமாகி மூன்று மாதங்களாயின. விவாகம் முடிந்து இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம் அவர்களிருவரும் விநோதார்த்தமாக வடக்கேயுள்ள கல்கத்தா, அல்லஹாபாத், மதுராபுரி, அம்ருதஸரஸ் முதலிய புராதன நகரங்களைப் பார்க்கச் சென்றனர். அவர்கள் திரும்புமுன், பல்லாவரத்தில் கோவிந்தசாமி முதலியார் புதிதாய் வாங்கிய பங்களாவைச் சிங்கா

மருந்தும் விருந்தும் மூன்று நாள்.

ரிக்க சில சிநேகிதர்கள் மிகுந்த துறையுடன் வேலை பார்த்துவந்தனர். தமது காரியங்களை மேல்பார்த்துவருவதற்காக கோவிந்தசாமி முதலியார் தர்மலிங்க முதலியாரென்பவரை நியமித்திருந்தார். தர்மலிங்கமுதலியார் ஆதியில் ஒரு பாங்கியின் மானேஜராக இருந்தார். அக்காலத்தில் அவருடைய அஜாக்கிரதையினால் அவருக்குக்கீழ் வேலை செய்துவந்த முத்தையா முதலியார் என்பவர் பாங்கியில் பலபேர்கள் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தஆதரவுகளையும் விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையும் களவாடிக்கொண்டு போய்விட்டபடியால், அவர் மோசம் என்பதை சொற்பனத்திலும் நினையாதவரா யிருந்தும் ஐந்து வருஷம் சிறைச்சாலையில் வசிக்கும்படி நேரிட்டது. சிறைச்சாலையிலிருந்து வெளியில் வந்தபின், தர்மலிங்கமுதலியார் தமது பெயரை மறைத்து வேறுபெயர் பூண்டு, ஒரு காப்பி ஹோட்டலில் மேஜைகளைச் சுத்தஞ்செய்யும் வேலையிலமர்ந்து கஷ்ட காலக்ஷேபஞ் செய்து வந்தார். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கோவிந்தசாமி முதலியார் அவரைக் கண்டுபிடித்து, அவரால் பலர் பெருத்த நஷ்ட மடைந்திருந்ததை இலக்ஷியஞ் செய்யாது, அவரிடத்தில் பூரண நம்பிக்கை வைத்து தமது அளவற்ற ஆஸ்தி முழுவதையும் மேல் பார்த்து வரும்படி அவரை நியமித்தார். அந்நிமிஷமுதல் தர்மலிங்க முதலியார் கோவிந்தசாமி முதலியாரின் அடிமையானார்; அவருக்குச் சிறிதும் துன்பமுண்டாகாமல் தடுக்க தர்மலிங்கமுதலியார் எவ்வளவு பெரிய கஷ்டத்தையு மனுபவிக்கத் தயாராக விருந்தார். பங்களாவைச் சிங்காரிப்பதற்கு மிகவும் பாடுபட்டவர்களில் அவர் ஒருவர்.

அவ்விஷயத்தில் அவரைவிட அதிகத் துறை யெடுத்துக்கொண்டவர் இரத்தினவேல் முதலியார். இரத்தினவேல் முதலியார் பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் தகப்பனார் தமது முன்னோர்கள் வெகுகாலமாய் வைத்து நடத்திவந்த ஒரு பெரிய பாங்கியின் காரியங்களைச் சரிவர மேல்பார்த்து வரும் திறமையற்றவராய் மேற்சொல்லிய தர்மலிங்கமுதலியாரை மானேஜராக நியமித்து அவரையே முழுவதும் நம்பிவந்தார். தர்மலிங்க முதலியாரும் யோக்கியராயிருந்தும் தமது எஜமானரைப்போலவே காரிய நிர்வாகத்தில் திறமற்றவராயிருந்தபடியால், மேற்கூறியவாறு தமது குமாஸ்தாவை நம்பி மோசம் போனார். பாங்கி மூடப்பட்டது. யாவரும் இரத்தினவேல் முதலியாரின் தகப்பனாரைச் சபித்தார்கள். அவர் காரிய நிர்வாகத்தில் திறமற்றவரேயெனினும், மிகவும் மானியாதலால் தமது சொத்துக்க ளெல்லாவற்றையும் விற்று, தம்மால் சொத்துக்களை யிழந்த பல ஏழைகளின் கஷ்டத்தைப் பெரிதும் குறைத்து, தமக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைச் சகிக்க மாட்டாமல் பதினாறு வயதுள்ள தமது மகன் இரத்தினவேல் முதலியாரையும் பதினான்கு வயதுள்ள தமதுமகள் கனகவல்லியையும் தத்தளிக்கவிட்டுப் பரலோகஞ் சென்றார். அப்போது அவரது ஏராளமான ஆஸ்தியில் மிஞ்சியிருந்தது பல்லாவரத்தில் கோவிந்தசாமி முதலியார் வாங்கிய பங்களா ஒன்றுதான். அதுவும் கடன்காரர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன்களுக்காக விற்கப்பட்டு, கோவிந்தசாமி முதலியாரால் வாங்கப்பட்டபின், இரத்தினவேல் முதலியாரும் கனகவல்லியும் என்ன செய்வதென்றறியாமல் தியங்குகையில், கோவிந்தசாமி முதலியார் தாமும் நடராஜ முதலியாரும் கூட்டாக ஏற்படுத்திய "கோவிந்த நடராஜா பவர் கம்பெனி" யில் அவரை உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தராக நியமித்து அவர்களுடைய வறுமையை யகற்றினார். அன்றுமுதல் அவரும் அவர் தங்கையும் கோவிந்தசாமி முதலியாருக்கு அடிமையானார்கள். அதுவுமன்றி, நடராஜமுதலியார் கனகவல்லியின் அழகையும் குணத்தையும் கண்டு அவளிடம் காதலுற்று, அவளை மணஞ் செய்து கொண்டார். அது காரணத்தினால் அவர்களுக்கு கோவிந்தசாமி முதலியாரிடத்தில் முதலிலுண்டான அன்பு பன்மடங்காகப் பெருகிற்று.

பங்களாவைச் சிங்காரிப்பதில் நடராஜ முதலியார் மிகுந்த துறையுடன் வேலை செய்தாரென்று சொல்லவே வேண்டாம். தமக்கு இயந்திர விஷயங்களிலுள்ள திறமுழுவதையும் உபயோகித்துப் பல விநோதங்களைச் சமைத்து அப்பங்களாவை மாயத்தோற்றங்கள் நிறைந்ததாகச் செய்தார்.

கோவிந்தசாமி முதலியாரும் சுந்தரவல்லியும் அன்று மாலை ஆறுமணிக்குத் திரும்பி வரப் போவதாக நடராஜ முதலியாருக்குத் தந்தி கிடைத்தது. உடனே நடராஜமுதலியார்

புறப்பட்டு பங்களாவின் ஓர் புறத்திலுள்ள
மோட்டார் காடிகானவுக்குத் தாமே நேரிற்
சென்று சாயங்காலம் ஐந்து மணிக்கே மோட்
டார் வண்டி பெரிய ரயிலடிக்குப் புறப்படத்
தயாராக விருக்கவேண்டு மென்று சொல்லி
விட்டு, தோட்டக்காரர்களை யழைத்து பங்களா
வின் வெளி வாசற்படிமுதல் உள் வாசற்படி
வரையில், வரிசை வரிசையாகப் பூச்செடித்
தொட்டிகளைக் கொண்டுபோய் வைத்து தண்
ணீர் தெளித்துவைக்கும்படி கட்டளையிட்டு
விட்டு, திரும்பவும் பங்களாவுக்குள் சென்று
தமது நாயகியை யழைத்துக்கொண்டு தோட்
டத்துக்குட் சென்றார். அந்த சமாசாரம்
கேள்விப்பட்டு தர்மலிங்க முதலியார் மிகுந்த
பரபரப்புடன் பங்களாவில் எல்லாம் சரியா
யிருக்கின்றனவா என்று பார்ப்பதற்காகப் புறப்
பட்டார். அப்போது சில நாட்களாக பங்
களாவின் சிறந்த அமைப்பைப்பற்றியும் அவ்
வமைப்புக்குக் காரணமான அவர் திறத்தைப்
பற்றியும் புகழ்ந்து பேசி அவரது மனத்திற்
களிப்பூட்டி அவரது சிநேகத்தைச் சம்பா
தித்திருந்த மார்க்கசகாய முதலியார் அங்கு
வந்து, கோவிந்தசாமி முதலியார் வருமுன்
இன்னொருமுறை பங்களாவைத் தாராளமாகப்
பார்க்கவேண்டுமென்று தமக்கு ஆவலாயிருந்
ததாகத் தெரிவித்தார். அச்சமயத்தில் அவருக்
கிருந்த கவலை வேறெவரையும் அழைத்துப்
போய்ப் பங்களாவைக் காட்ட அவருக்கு இஷ்
டமில்லாதபடி செய்ததே யெனினும், அவர்
வேண்டுகோளை மறுப்பது பெருந்தன்மைக்கு
அழகாயிராதென்று கருதி, அவரை யழைத்
துக் கொண்டுபோய் பங்களா முழுவதையும்
சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி பங்களாவின்
உள்வாசற்படியை யடைந்தார்.

அப்போது அவ்வாசற்படியண்டை இருவர்
நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒரு
வர் நல்ல ஆடைகளை யணிந்துகொண்டு நல்ல
ஸ்திதியி லிருப்பவராகக் காணப்பட்டார். மற்
றொருவர் மட்டமான ஆடைகளை அலங்கோல
மாய் அணிந்துகொண்டிருந்ததனாலும் கோ
வைக் கனிபோற் சிவந்து சலித்துக் கொண்
டிருந்த கண்களினாலும் தாம் அமிதமாக மது
பானம் செய்பவர் என்ற விஷயத்தைத் தெளி
வாக விளக்கினார். முதலிற் சொல்லப்பட்டவர்
மார்க்கசகாய முதலியாரை நோக்கி, "கோவிந்த
சாமி முதலியார் நாளைக்கா வரப்போகிறார்?"
என்று கேட்டார். மார்க்கசகாய முதலியார்
தர்மலிங்க முதலியாரைச் சுட்டிக்காட்டி, "இவர்
தாம் கோவிந்தசாமி முதலியாருடைய காரியஸ்
தர்" என்றார். உடனே முதலிற் சொல்லப்
பட்டவர், "நீதானா தர்மலிங்கம் என்னும் மனி
தன்? சரிதான். உன் பூர்வோத்திரங்களெல்லாம்
எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆகையினால் காரி
யஸ்தனுடைய ஜம்பத்தை யெல்லாம் காட்
டாதே. நான் யார் தெரியுமா? நான்தான்
கோவிந்தசாமி முதலியாருடைய மைத்துனன்.
என் பெயர் மூர்த்திமுதலியார். பெரிய பாங்கி
களில் நாணயத்துக்கும் யோக்கியதைக்கும் பெ
யர் பெற்றவன். தெரிந்ததா? என் சகோதரியும்
அவள் புருஷனும் வரும்வரையில் எனக்கும்
என்சிநேகிதருக்கும் பங்களாவில் தகுந்த ஜாகா
தாயார் செய்துகொடு" என்று அதிகாரத்
துடன் கூறினார். தர்மலிங்க முதலியார் என்ன
செய்வதென்றறியாமல் திகைத்து, "தங்களைக்
குறித்து எஜமானர் ஒன்றும் உத்தரவுசெய்ய
வில்லையே" என்று பயத்துடன் சொன்னார்.
"என்னுடைய உத்தரவே போதுமானது.
என் சகோதரி வீட்டில் உன்னுடைய உதவி
எனக்கு அவசியமில்லை. நானே வேலைக்காரர்
களைக்கூப்பிட்டு உத்தரவு செய்கிறேன்," என்று
மூர்த்தி முதலியார் கோபத்துடன் கூறினார்.

அச்சமயத்தில் கனகவல்லி தோட்டத்தி
லிருந்து திரும்பி அவ்விடத்துக்கு வந்து, தர்ம
லிங்க முதலியாரை நோக்கி, "முதலியாரவாள்!
இவர்களெல்லாம் யார்? எங்கே வந்தார்கள்?"
என்று அதிகாரத்துடன் கேட்டாள். தர்மலிங்க
முதலியார் அவள் வரவைக்கண்டு கவலையொழி
ந்து, "இதோ நிற்பவர் தாம் எஜமானரின் மைத்
துனர் என்று சொல்லுகிறார்" என்று மூர்த்தி
முதலியாரைச் சுட்டிக்காட்டினார். உடனே
கனகவல்லி முகத்தில் இகழ்ச்சிக்குறிகளுடன்,
"தாங்கள் மூர்த்திமுதலியாரவளா? தங்களுக்கு
இங்கு என்ன வேலை?" என்று அலக்ஷியமாய்க்
கேட்டாள். மூர்த்தி முதலியார் சிறிதுகோபத்
துடன், "அம்மா! நீங்கள்தாம் கனகவல்லி யம்
மாளென்று நினைக்கிறேன். என் சகோதரிவீட்
டில் எனக்கு என்ன வேலையென்று கேட்பத
ற்கு நீங்கள் யார்?" என்று கேட்டார். "இது
உங்கள் சகோதரியின் புருஷன் வீடு. இங்கு நீர்
வருவது தகுதியன்று. தெரியாத்தனமாய் வந்து

மலிந்த பண்டம் கடையிலே வரும்.

விட்டீர்போலும். சீக்கிரம் போய்விடும்” என்று கனகவல்லி புத்திமதி கூறினாள். மூர்த்தி முதலியார், “அவ்வாறு உத்தரவிடுவதற்கு உங்களுக்கு எவ்வித அதிகாரமுமில்லை. ஆகையினால் இங்குவிட்டுச் செல்வதாக எனக்கு உத்தேசமில்லை” என்றார். “அப்படியா? இதோ உமக்குத் தகுந்த மரியாதை செய்து வெளியே அனுப்பக் கூடியவர் வருகிறார்! சற்றுப் பொறும்!” என்று கூறி கனகவல்லி நகைத்தாள்.

அப்போது நடராஜமுதலியார் வாசற்படியண்டை கூட்டமாய் மனிதர்கள் நிற்பதைக்கண்டு விரைவாய் நடந்துவந்து, குடிகாரனைப்போல் நின்றவனை நோக்கி, “யாரடா அவன்? குடிகாரக் குருசாமி பிள்ளையா! எங்கேயடா வந்தாய்? யாரடா அங்கே? முனிசாமி! துரைக்கண்ணு! முத்து! இந்தக் குடிகாரப்பயலைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிக்கொண்டுபோய் போலீஸார் வசம் ஒப்புவித்துவிட்டு வாருங்கள்!” என்று கூவினார். நாலைந்து வேலைக்காரர்கள் உடனே அங்கு ஓடிவந்தார்கள். குடிகாரக் குருசாமிபிள்ளை, “என்னை வேலைக்காரர் பிடித்துப் போலீஸார்வசம் ஒப்புவிப்பதற்கு நான் என்ன செய்தேன்? என்மேல் கை வைத்தால் தெரியும் செய்தி!” என்று வெகு ஜம்பமாய்க் கூறினான். “இதோ உன்மேல் கைகளை வைக்கிறேன். தெரிகிற செய்தி சீக்கிரம் தெரியட்டும்” என்று கூவிக்கொண்டு, நடராஜ முதலியார் கடுங்கோபத்துடன் குருசாமி பிள்ளையின் தோள்களிரண்டையும்பிடித்துத்தூக்கி வீசியெறிந்தார். குருசாமிபிள்ளை அவ்வாசற்படியின் படிக்கட்டைத் தாண்டி பத்தடிக்கப்பால் போய்விழுந்து மல்லார்ந்துகிடந்தான். உடனே வேலைக்காரர்கள் அவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்ப் பங்களாவுக்கு வெளியே தள்ளினார்கள்.

பிறகு நடராஜமுதலியார் மூர்த்திமுதலியாரைப்பார்த்து “நீ இங்கேஎன்னடா செய்கிறாய்? போ வெளியே உன் சிநேகிதன் பின்னால்!” என்று அதட்டினார். மூர்த்திமுதலியார், “தம்பி நடராஜா! உன் கைவரிசையை என்னிடத்திற் காட்டாதே! என் சகோதரி வீட்டைவிட்டு என்னைத் துரத்த உன்னால் முடியாது!” என்று எதிர்த்துப்பேசினார். நடராஜ முதலியார், “என்ன சொன்னாய்? உன் தங்கை வீடா இது? அல்ல! இது என் சிநேகிதர் வீடு! இந்த வீட்டுக்கு இப்போது நான்தான் எஜமானன். தெரியுமா?” என்று வெருட்டிச்சொல்லி, அப்போதுதான் அவ்விடத்துக்கு வந்த இரத்தினவேல் முதலியாரை நோக்கி, “முதலியாரவாள்! இவன்தான் நமது சுந்தரவல்லியம்மாளுடன் பிறந்து அந்த அம்மாளை மிகுந்த கஷ்டத்துக்கு உள்ளாக்கிய அயோக்கிய மூர்த்தி முதலியார்! அவனுக்குத் தகுந்த மரியாதை செய்து அனுப்பப்போகிறேன்” என்றார். அதற்கு இரத்தினவேல்முதலியார், “அப்படியா? நீங்கள் ஏன் கஷ்டப்படவேண்டும்? நான் அந்த மரியாதையைச் செய்து அனுப்புகிறேனே!” என்றார். உடனே மூர்த்தி முதலியார், “நீர்தாம் இரத்தினவேல் முதலியாரென்று எண்ணுகிறேன். இந்த வீட்டைத் தன்னுடையதென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறானே நீர் புதிதாசப் பிடித்திருக்கும் சிநேகிதன், அவன் எப்படிப்பட்டவனென்றுதங்களுக்குத்தெரியுமா?” என்று கேட்டார். அதற்குஇரத்தினவேல் முதலியார், “நன்றாய்த்தெரியும். கோவிந்தசாமி முதலியாரைப்பற்றி என் காது கேட்க தூஷிக்காமலிருந்தால் உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்” என்றுபட்டபடப்பாய்ச்சொன்னார். அதைக் கவனிக்காமல் மூர்த்திமுதலியார், “கோவிந்தசாமி முதலியாரா? கோவிந்தசாமி முதலியாருக்கும் அவனுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை. அவன் சிறைச்சாலைக்கு—” என்று நிந்தைமொழிபேச ஆரம்பித்தவுடன், இரத்தினவேல் முதலியாரால் தூக்கி எறியப்பட்டு கணநேரத்துக்குமுன் தம் சிநேகிதனடைந்த நிலைமையை யடைந்தார். மூர்த்திமுதலியார் கடுங்கோபத்துடன், “இதன் பலனைச் சீக்கிரம் அனுபவிப்பீர்கள்” என்று சொல்லி வெளியேறினார்.

கடைசியில் மார்க்கசகாய முதலியார் ஒருவர்தாம் மிஞ்சி நின்றார். நடராஜமுதலியார் அவரை நோக்கி, “யார் ஐயா நீர்? இங்குவந்த காரணமென்ன?” என்று அதட்டிக் கேட்டார். அதற்கு மார்க்கசகாய முதலியார், மிக்கத் தாழ்மையுடன் “என் பெயர் மார்க்கசகாய முதலியார். இரத்தினவேல் முதலியாருக்குக்கூட என்னை நன்றாய்த் தெரியும். கோவிந்தசாமி முதலியாருக்கும் எனக்குங்கூட சிநேகமுண்டு. தர்மலிங்க முதலியாரைப் பார்த்துப்போக வந்தேன். சமயம் உசிதமாகவில்லை. போய்வருகிறேன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே மெல்ல நழுவி வெளியேபோய் விரைவாய்ச் சென்றார்.

(இக்கதை அடுத்த சஞ்சிகையில் முடிவுபெறும்.)

பார்க்கவன்

அல்லது

பரம ரஹஸ்யம்

(317-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஆறும் அத்தியாயம்

கல்பகத்தின் இளகிய நெஞ்சம்

கல்பகம் நினைத்தவண்ணமே நடந்தது. காரணேசரிருந்த அறை, காலியாயிருந்ததைக் கண்டதும், ஜனங்களுக்குண்டான கோபத்திற்கு அளவில்லை. அப்பொழுது அவர்கள் கையில் சிறைக்காவலன் அகப்பட்டிருப்பானேயானால் அவன் விண்ணுலகைக் கண்டிருப்பானென்பதற் கையமில்லை. நல்லகாலம்! (ஏன், கஷ்டகாலமே !) தேவதத்த காரணேசர்கள் இவர்கள் கையில் அகப்பட்டதனால் இவர்களது இரத்த வெறியெல்லாம் ஒருவிதமாய்த் தணிக்கப்பட்டதென்றே சொல்லவேண்டும்.

இவர்கள் ஆரவாரம் சற்று அடங்கினவுடன் கல்பகமும் கிராதனும் தாங்கள் ஒளிந்திருந்த நிலவறையிலிருந்து வெளிவந்தார்கள். சுமார் இரவு பன்னிரண்டு மணி யிருக்கும். சிறைச்சாலையின் கதவை யாரோ தட்டுகிற ஓசை கேட்டது. கிராதன் ஓடிப்போய் கதவைத் திறந்து பார்த்தான். ஒரு புதிய கைதி வந்திருப்பதை அறிந்துகொண்டான். கைதியின் பெயரை அறிந்துகொண்டானோ இல்லையோ, "ஸரி, ஸரி, இவனைக் காரணேசர் அறையில்தான் விடவேண்டும்" என்று தனக்குத் தானே முணுமுணுத்துக்கொண்டான். எங்கும் ஒரே நிசப்தமாயிருந்தது. அவ்வப்போது குரைக்கும் நாயின் குரலைத்தவிர வேறு சப்தமே கிடையாது. பார்க்கவன் படிக்கட்டுகளில் ஏறிச் சென்றபோது இருட்டா யிருந்தபோதிலும் படிக்கட்டு ஓரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த ஓர் பெண்ணுருவத்தைக் கண்டான். கல்பகம் கையில் ஒரு லாந்தரை வைத்துக்கொண்டு நின்றிருக்கும்போது அவ்விருட்டில் பார்க்கவனுக்கு ஒன்றும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. முன்னே கிராதன் வழிகாட்டிச்செல்ல, பார்க்கவன் பின்சென்று காரணேசர் அன்று காலையில் விட்டகன்ற அறையண்டை வந்துசேர்ந்தான். அங்கிருந்த படுக்கையைக் காட்டி படுக்கச்சொல்லிவிட்டு கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு கிராதன் தன் இடத்திற்குச் சென்றான். பார்க்கவன் தனக்குத் தூக்கம்வராமையினால் அங்குமிங்கும் அறையிலேயே உலாவிக்கொண்டிருந்தான். விடியற்காலத்தில் சற்று உறங்கச் சென்றான். பொழுதுவிடிந்து விழித்துக்கொண்டவுடன் தனக்கு அருகில் யாராவது மனிதர்கள் நடமாடிக்கொண்டிருக்கிறார்களா என்று பார்க்கக் கருதினவனாய் சாளர வாயிலாய் சிறைச்சாலை முற்றத்தில் எட்டிப்பார்த்தான். ஆ! கொடுமை! கொடுமை!! சற்று தூரத்தில் ஒரு தூக்குமரம்போல் காணப்பட்ட ஒன்றில் ஏதோ கருப்பாய் இரண்டு உருவங்கள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது இவன் கண்களுக்குப் புலப்பட்டது. ஆ! "இதென்ன நான் காண்பது !" என்று வாய்விட் டலறலானான். அச்சமயத்தில் அப்பக்கம் வந்த கிராதன் "ஏ, திருடர்களுக்கும் ராஜத்துரோகிகளுக்கும் ஏற்படும் தண்டனை இதுதான். நீயும் ஜாக்கிரதையாயிரு!" என்று சொன்னான். பார்க்கவனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. திக்பிரமையாய் நின்றுவிட்டான். பிறகு இன்னது நடந்தது என்றுகூட அறிய முடியவில்லை. தனக்குத் தன்னறிவு வந்ததும் தனிமையாக இருந்ததைக் கண்டு துக்கித்தான். தான் எண்ணாத எண்ணங்களெல்லாம் எண்ணி யெண்ணி ஏங்கினதெல்லாம் வீணாய்ப்போயிற்றே என்று கருந்துல்ய மூளைகளைக் கண்டு கண்ணீர்வடித்தான். கடைசியில் அம்மூளைகளை இன்ன செய்வதெனத் தெரியாமல் தன்னறையின் ஒரு மூலையில் இருண்ட பாகத்தில் அதை முன்னமே சுற்றியிருந்த காகிதச் சுருளுடன் வைத்தான்.

அன்றையதினம் மாலையில் மிகவும் களைத்து சிந்தாக்கிராந்தனைப் படுத்திருக்கையில், ஏதோ ஓசைகேட்டது. திடீரென்று திரும்பிப் பார்த்தான். கிராதன் கிரமப்படி தனக்கு ஆகாரம் கொண்டுவரும்போது கதவு திறக்கையில் தவறி விழுந்துவிட்டதைக் கண்டான். உடனே எழுந்து வாசற்படியண்டை சென்று விழுந்தவனை எடுக்கப்போனான். கீழேவிருந்த கிராதன் எழுந்திருக்கமுடியாமல் உள்காயம்பட்டு அவஸ்தைப்பட்டபோதிலும் தனக்கு உதவி செய்ய வரும் பார்க்கவனை நோக்கி "எனக்கு ஒன்றுமில்லை; நீ இங்கு இப்படி ஒரு காலடி எடுத்துவைக்காதே! பத்திரம்!" என்று அதிகாரத்துடன் கூறினான்.

மலை இலக்கானால் குருடனும் எய்வான்.

கூறினபோதிலும் அவனால் எழுந்திருக்கச் சக்தியற்றவனாய்ச் சற்றுநேரம் பேச்சுமூச்சற்றுக் கிடந்தான். கதவு திறந்தவண்ணமே கிடந்தது; பார்க்கவன் அப்பொழுது தப்பித்துக் கொள்வதற்குத்தக்க சமயமாயிருந்தும் அதைக் கருதாமல் கீழே விழுந்தவனுக்கு உதவிபுரிதலிலேயே கண்ணாயிருந்தான்.

கிராதன் கீழேவிழுந்த சப்தத்தையும் அவனது அதிகார வார்த்தைகளையும் கல்பகம் கேட்டு ஓடிவந்தாள். அவள் வரும் சமயத்தில் பார்க்கவன் குனிந்து விழுந்தவனை எடுக்கும் வண்ணமிருந்தான். தூரத்தில் இக்காட்சியைக்கண்ட கல்பகத்திற்கு வேறு எண்ணம் உதித்து அவள் கூக்குரலிட வாய்திறக்க,அதற்குள் தன் தகப்பனாருக்கு பார்க்கவன் உதவிபுரிவதைக் கண்டு ஓடோடியும் வந்து "ஸ்வாமி, என்னை மன்னிக்கவேண்டும். முதலில் தங்களைப்பற்றி வித்தியாஸமாய்எண்ணிவிட்டேன். மன்னிக்கவேண்டும்" என்று கெஞ்சினாள்.

பார்க்கவன் புன்சிரிப்புடன், "நான் உன்னை மன்னிக்கும்படியாய் நீ என்ன பெரிய குற்றம் செய்துவிட்டாய் ?" என்றான்.

"என்ன வென்றாலும் நிரபராதியாயுள்ள ஒருவர்மீது கெட்ட எண்ணம் கொள்வது குற்றமல்லவா ?" இவர்கள் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் கிராதன் ப்ரக்ஞையடைந்து "ஆமாம்!உனக்குச் சோறு கொண்டு வந்து போட அவஸரமாய் வரவேதான் விழுந்தேன். கேட்பாரையும் காணோம்! நீங்கள் பட்டினியாய்ச் செத்தால் எனக்கு என்ன ?—" என்று கூறி முடிப்பதற்குள், கல்பகம்,

"அப்பா, ஏன் அவர்மீது கோபித்துக்கொள்கிறாய் ? பாபம், அவர் உனக்கு உதவிசெய்யத் தயாராயிருந்தாரே !" என்றாள்.

பார்க்கவன் : "ஆம், தூக்கிக்கொண்டுபோய் உம்வீட்டண்டை கொண்டுபோய்விடட்டுமா?"

கிராதன்: "எல்லாம் சரிதான். உனக்கு ஏதாவது வைத்தியம் தெரியுமா ?"

பார்க்கவன்.—"ஏதோ என் தகப்பனாரிடமிருந்து கொஞ்சம் கற்றுக்கொண் டிருக்கிறேன்."

கிராதன்.—"எனக்குக் காயம், உள்காயம் பட்டிருக்கிறதே. அதை சுவஸ்தப்படுத்த உன்னால் முடியுமா ?"

பார்க்கவன்.—"ஆஹா, முடியும். முதலில் கொஞ்சம் வெந்நீரும், இரண்டு மூங்கிற் பிளாச்சுகளும் கொஞ்சநீளம் துணியும் வேண்டும்" என்றான்.

கல்பகம் தங்கள் இருப்பிடத்திலிருந்து வேண்டியவற்றைக் கொண்டுவந்தாள். பார்க்கவன் வெகு இலகுவாய், காயம்பட்ட இடத்தில் வெந்நீர்விட்டுக் கழுவி, பிறகு பக்குவமாய்க் கட்டினான். மறுபடியும் சற்றுநேரம் கிராதன் மூர்ச்சைபோய்விட்டான்.

கல்பகம் பார்க்கவனருகில் வந்து, "ஸ்வாமி! தாங்கள் செய்த இப்பேருதவிக்கு என்ன பிரதி செய்யப் போகிறேன். தாங்களே இச்சமயத்தை உபயோகித்துக்கொள்ளலாம்" என்றாள்.

பார்க்கவன் திகைப்புற்று "கல்பகம் ! என்ன சொல்லுகிறாய்; ஒன்றும் விளங்கவில்லையே ?" என, கல்பகம், "நீர் குற்றம் உண்மையாகவே செய்திருந்தபோதிலும், நிரபராதியா யிருந்த போதிலும் நாளைய தினம் விசாரணையில் உமக்கு மரணதண்டனை விதிப்பார்களே ! ஒருவரும் உம்மைக் கவனிக்காத இப்பொழுதே வெளியேறி விடுங்கள்" என்றாள்.

பார்க்கவன் சற்றும் கலக்கமுறாமல் அவள் சொன்னதைக் கேட்காதவன்போ லிருந்துவிட்டான்.

கல்பகம் ஆத்திரத்துடன், "நான் சொன்னது புரிந்ததோ, இல்லையோ ?" என்றாள்.

"ஆமாம் ; ஆனால்—"

"ஆனால் என்ன ?"

"நான் போகமாட்டேன் ; உன்னைப் பிடித்துக் கொள்வார்கள் அல்லவா ?"

"பாதகமில்லை ; நீங்கள் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்."

"குழந்தாய், நீ என்ன பேசுகிறாய் ? உன்னைப் போலும் நான் எங்காகிலும் காண்பேனா! கிடக்கட்டும் ; நான் இங்கேயேதா னிருக்கிறேன்."

கிராதன் திடீரென்று கண்விழித்து "ஹூம், நீங்கள் என்ன பேசிக்கொண் டிருக்கிறீர்கள் ? கல்பகம் ! கொஞ்சம் கைகொடு பார்ப்போம்" என்று தனக்கு இப்பொழுது எழுந்திருக்கச் சக்தி வந்துவிட்டதால் கலபகத்தின் உதவியைக்கொண்டு எழுந்திருந்தான்.

கிராதனும் கல்பகமும் பார்க்கவன் அறையிலிருந்து நீங்கினார்கள்.

மலை ஏறினும் மைத்துனனைக் கைவிடாதே.

ஏழாம் அத்தியாயம்

மரண தண்டனை மாறுதல்

மறுநாட் காலையில் சுமார் பத்தரை மணியிருக்கும். பூதனக்ருஹத்திலிருந்து நியாய விசாரணை சபைக்கு பார்க்கவன் கொண்டுபோகப்பட்டான். நியாயாதிபதிகளும் வந்துசேர்ந்தனர். நியாயவாதிகளும் கூடியிருந்தனர். மற்றைய ஊர்ஜனங்களும் பலர் வேடிக்கை பார்க்க வந்திருந்தனர். விசாரணை மாத்திரம் வெகு நேரம்நடக்கவில்லை. பார்க்கவன் வசத்தில் தேச விரோதிகளுடன் சில ராஜத்ரோகிகள் செய்திருந்த கடிதப் போக்குவரவுகளின் அந்தரங்க நிருபங்கள் இருந்தனவென்று தக்க ஆதாரங்களால் ருஜுவாகிவிட்டது.

பார்க்கவனும் ஒன்றையும் ஒளிக்கவில்லை. தன்னுடைய பழக்கவழக்கங்களும் நடத்தைகளும் இன்னின்னவையென்றும் வாழ்நாளை இன்ன விதமாய்க் கழித்துவந்தானென்பதையும், தான் தேச வ்யவஹாரங்களில் தலையிட்டுக்கொள்ளாமல், தன் படிப்பின்மீதும், சித்திரம், சாஸ்திரம் மலர்ச்செடிகள், புஷ்பங்களின்மீதும் தன் முழு ஆர்வத்தைச்செலுத்தி அவைகளை எப்படிப்பாவித்து வந்தான் என்பதையும் காரணேசர் தன்னிடம் அச்சிறு பெட்டியைக் கொடுத்த நாள் முதற்கொண்டு அதைத்தான்தொட்டும் பார்த்ததில்லையென்றும் விவரமாய் எடுத்துரைத்தான்.

நியாயாதிபதிகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் கேட்டு என்ன தீர்ப்புச் சொல்வதென்று ஆலோசனை செய்யலானார்கள். கடைசியில், புஷ்பமும் புஷ்பச்செடிகளும் வைத்துப் பரிபாலிப்பதை மேல் வியாஜமாகக்கொண்டு தேசத்திற்கு விரோதமாக எதிரிகளுடன் தேவதத்த காரணேசர்கள்செய்த சதியாலோசனையில் கலந்திருப்பதால் பார்க்கவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்ற தீர்மானம் பிறந்தது. "மேற்கூறப்பட்டுள்ள பார்க்கவன் பூதனக்ருஹத்திலிருந்து அந்தப் பெருமுற்றத்துள்ள கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு, இன்றையதினம் நடுப்பகலில் அங்கே கொலையாளியால் அவன் தலை தரிக்கப்படவேண்டும்" என்று ஸ்பஷ்டமாய் கடைசி வ்தாக்கியத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தது.

இதைக் கேட்ட யாருக்குத்தான் மனமுருகாது? பார்க்கவன் சற்றாவது பயந்தானா? விசனப்பட்டானா? இல்லவேயில்லை. மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தவனாய் நின்றான். நியாயாதிபதிகளில் ஒருவர் எழுந்துநின்று "பார்க்கவ! ஏதாவது நீ கூறவேண்டுமாயின், இங்கேயே கூறவேண்டும்" என்றார்.

"ஓ, நான் கூறவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நான் இறப்பதற்கு விசனப்படவில்லையாயினும், இந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டு எனக்கு மரணம் நேருமென்று நினைக்கவில்லை" என்றான் பார்க்கவன்.

இப்படிச் சொல்லி முடிக்கையில் தனக்குப் பின்னால் யாரோ தேம்புகிற சப்தம் பார்க்கவனுக்குக் கேட்டது. பார்க்கவன் யாராயிருக்கலாமென்று திரும்பிப் பார்க்கவும், கல்பகம் கதவினோரத்தில் கதவின்மீது முகத்தைச் சாய்த்த வண்ணம் நின்றிருப்பதைக் கண்டான். இவைகளைக் கண்ட காவலாளி சற்று தூரம் போய் வாயிற்படியருகில் ஒதுங்கி நின்றான். கல்பகம் உடல் நடுநடுங்க, தேம்பிக்கொண்டே பார்க்கவனருகில் சென்று மண்டி போட்டு அவன் கையைப்பிடித்து நிமிர்ந்து, "ஸ்வாமி ஸ்வாமி—" என்று வாய்குழறி பேசமாட்டாமல் பேசவாரம்பித்தாள்.

பார்க்கவனுக்கு இதைக் காணச் சகிக்காமல் "குழந்தாய், என்ன ஸமாசாரம்? ஏன் அழுகிறாய்?" என்று கண்ணீர் ததும்பக் கேட்டான்.

கல்பகம் கண்ணீருதிர்த்துக்கொண்டே தலை குனிந்த வண்ணம், "நான் கேட்பதை மறுக்காமலிருக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்" என்றாள்.

"குழந்தாய்! அழாதேயம்மா! அவரவர் விதிப்படியாகின்றது; நாம் யாது செய்யலாம். இனி என்ன செய்யவேண்டியது, சொல், பார்ப்போம்" என்றான் பார்க்கவன்.

"எங்களண்ணாவை மன்னித்துக் காக்கவேண்டும்."

"என்ன, உங்கள் அண்ணாவுக்கு!"

"ஒன்றுமில்லை; அவர் உம்மைக் கொடூரமாக நடத்தினாரல்லவா? அது அவர் ஸ்வபாவம்; எல்லோரிடத்திலும் அப்படியிருக்கிறார்."

"பேதாய், அதைப்பற்றி என்ன? நான் நேற்றே அதைப்பற்றிச் சொன்னேனே; நான் என்ன மன்னிக்க இருக்கிறது. பகவானே மன்னித்துவிட்டாரல்லவா? பாபம்! அவருக்குக் காயம்பட்டதே! வேண்டுமானால், நானும் உனக்காக மன்னித்துவிட்டேன் என்று சொல்லுகிறேன்."

மலைத்தேன் முடவனுக்கு வருமா ?

கல்பகம் நன்றியறிதலுடன் பார்க்கவனை நமஸ்கரித்து "ஸ்வாமி, நான் செய்யக்கூடிய வேலை ஏதாவதிருந்தால் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்" என்றாள்.

"கல்பகம், நீ எனக்குப் புதியவள் அல்ல. நான் உன்னைக் கண்டு அதிக நாள் ஆகவில்லை. ஆனபோதிலும் உன்னுடன் கொஞ்சம் பழகியதே உன் அருமையான குணங்களைக்கண்டு பாராட்டப் போதுமானது" என்று சொல்லி, தன் மார்பில் காகிதச்சுருளில் வைத்திருந்த (இனி மேலும் தேடி சோதனை செய்யார்களாகையால்) மூன்று கருந்துல்ய முளைகளை எடுத்து பின்வருமாறு கூறலானான்:—

"குழந்தாய்கல்பகம்! எனக்குப் புஷ்பங்களின் மீது பரமப் பிரியம். புஷ்பங்களையும் புஷ்பச் செடிகளையுமே அத்யந்த ஆர்வத்துடன் நான் பார்த்து பரமானந்த மடைந்துவந்தேன். ஆம், எனக்கு வேறொன்றின்மீதும் அவ்வளவு பிரியமே யிராமல் இருந்தது. கருந்துல்யமலரை உற்பத்திசெய்யும் விதத்தை நான் கண்டு பிடித்திருக்கிறேன். ஹரிள நகரத்து புஷ்பச் சங்கத்தார் கருந்துல்யத்தை மெய்ப்பிக்கிறவர்களுக்கு லக்ஷம் பொன் ஸன்மானம் செய்வதாக விளம்பரப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். இதோ இந்தக் காகிதச் சுருளில்தான் அத்தொகை இருக்கிறது; இதில் உள்ள மூன்று முளைகளையும் நட்டு வளர்த்துவந்தால் அடுத்த வருஷம் இந்த நாள் கருந்துல்யமலர் உண்டாகும். இவைகளை எடுத்துக்கொள். கல்பகம்! இவைகளை உனக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்துவிடுகிறேன். நீ கருந்துல்யமலரை உற்பத்திசெய்து ஹரிள நகரச்சங்கத்தாரது பரிசைப்பெற்று நல்லகுணவானான புருஷனை மணந்து தீர்க்கசுமங்கலியாய் வாழ்ந்துவரக்கடவாய்!" என ஆசீர்வதித்தான்.

கல்பகத்திற்குத் துக்கம் பன்மடங்கு அதிகரித்தது. பதில் சொல்ல நாவெழவில்லை. பார்க்கவன் அவள் கைகளைப்பற்றி, "குழந்தாய்! அழாதே; அதை எப்படி வளர்த்து வருவது என்று சொல்கிறேன், கேள். தார்த்தூரக நகரம் சென்று என் தோட்டக்காரனைக் கேட்டு ஏழாயிலக்கமுள்ள தொட்டியிலிருந்து மண் வாங்கிவந்து நடவேண்டும். அவ்வளவுதான். அது புஷ்பிக்கும் சமயத்தில் ஹரிள நகர புஷ்பச் சபையின் அக்ராஸனாதிபதிக்கு அறிவித்தால் அவர் சங்க அங்கத்தினருக்குத் தெரியப்படுத்தி எல்லாருக்குமுன்னும் அதைக் காட்டி உனக்குப் பரிசளிப்பார்" என்றான்.

கல்பகம் தேம்பிப் பெருமூச்செறிந்தாள். பார்க்கவனுக்குக் கண்களில் நீர் ததும்பியது. கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டே "குழந்தாய்! ஆனாலொன்று; இந்தக் கருந்துல்யத்திற்கு கல்பக—பார்க்கவம் என்னும் பெயரைவைத்து என்னை மறக்காமலிருப்பாய். உனக்குப் படிக்கத் தெரியாதல்லவா? கிடக்கட்டும்; சிறு துண்டுக் காகிதமும் பென்சலும் கொண்டுவா. எழுதித் தருகிறேன்" என்றான். கல்பகம் இன்னும் தேம்பி அழுதுகொண்டே ஒரு சிறு புத்தகத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அதில் காரணேசன் என்னும் பெயர் அட்டையின் மீது எழுதியிருந்தது.

பார்க்கவன்: "என்ன இது?" எனலும், கல்பகம் "காரணேசர் போவதற்கு முந்தி அவரிடமிருந்து ஞாபகார்த்தமாக இதைப் பெற்றுக் கொண்டேன்" என்றாள்.

பார்க்கவன் அந்த கீதைப்புத்தகத்தைவாங்கி கடைசித் தாளில் (முதல்தாள் முன்னமேயே கிழிக்கப்பட்டது என்று ஞாபகமிருக்கலாம்) தெளிவாய்ப் பின்வருமாறு எழுதலானான்:—

"நாளது......ஹூ......மீ"...வ இன்றைய தினம்......கிழமை நான் நிரபராதியா யிருந்தபோதிலும், கொலைக்களத்தில் மரண தண்டனை யடையவேண்டி யிருக்கிற இத்தருணத்தில், எனக்குத் தற்காலம் உலகிலுள்ள சொத்துக்களையெல்லாம்......அதாவது...நான் கருந்துல்யம் உண்டாகும் என்று உண்மையாய் நம்பி அதற்காக ஹரிளநகரச் சங்கத்தாரது பரிசை எதிர்பார்த்திருந்ததற்குக் காரணமாயுள்ள இந்த மூன்று முளைகளையும் கிராதனது புத்திரி கல்பகத்திற்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன். என்னுடைய ஒரே வார்ஸுதாரியான மேல்படி கல்பகத்திற்கு, அவள் ஒரு குணவானை மணஞ்செய்துகொள்ளும் பக்ஷத்திலும், மேல்படி கருந்துல்யத்திற்கு கல்பகபார்க்கவம் என்னும் பெயரிட்டு விருத்திசெய்யும் பக்ஷத்திலும் அதற்காக அளிக்கப்படும் பரிசை அவளுக்கே கொடுத்துவிடும்படிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஸர்வேஜனா: ஸுகினோ பவந்து. இப்படிக்கு,

பார்க்கவன்."

எழுதி முடிந்ததும் கல்பகத்தினிடம் கொடுத்து 'எதோ படி பார்க்கலாம்' என்ருன் பார்க்கவன்.

"ஹா—கஷ்டம்! எனக்குத் தெரியாதே" என்ருள் கல்பகம்.

பிறகு பார்க்கவன் எழுதியிருப்பதைப் படித்துக் காட்டினுன்.

யாரோ வருவதாகச் சந்தடி கேட்டது. காலடிச் சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் மறுபடியும் ஓவென்றலறியழுது "அதோ உங்களைக்கொண்டுபோக வந்துவிட்டார்களே!" என்ருள்.

காவலாளிகள் வந்து பார்க்கவனை அழைத்துக்கொண்டு சென்ருர்கள். அவன் கல்பகத்தைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்த வண்ணம் சென்ருன். அவள் மாத்திரம் கீழே உட்கார்ந்து இருகைகளாலும் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதவண்ணமாய் இருந்தாள். பார்க்கவன் கொடுத்த மூளைகள் அடங்கிய காகிதச்சுருளை தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பார்க்கவன் நடந்து, கொலைக்கள மேடைக்குச் சென்றபொழுது அங்கு இதற்குமுன் குலைத்துக் கொண்டிருந்த நாயும் இப்பொழுது குரைக்காமல் இருந்தது. அதுவும், யாதொரு பகுத்தறிவுமில்லை யென்று மனிதரால் கருதப்படுகிற நாயும், பார்க்கவன்மீது இரக்கங் கொண்டு கண்ணீர் விடுவதுபோல் இருந்தது!

வேளையும் கிட்டியது. மேடையின்மீது எறிக் கண்ணைமூடி பகவானைத்தியானம்செய்து கொண்டு நிற்கின்ருன். தன் கழுத்தருகில் மூன்று முறை கத்தி ஓங்கிவந்ததைத் தன்மீது வீசிய காற்றினு லுணர்ந்தான்; சற்றேனுமவன் அசையவாவது கண்ணைத்திறக்கவாவது இல்லை. உதடுகளில் தேவதைகளின் மனத்தையும் கவரத்தக்க புன்னகை தவழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. திடீரென்று கொலையாளியின் வாள் கீழேவிழுந்ததும், தன் பக்கத்தில் நகராதிபர் நின்று ஏதோ தாக்கீதுச் சுருளை எடுத்து வாசிக்கப் போவதும், வாள் கீழவிழ்ந்த சப்தத்தால் கண்விழித்துப் பார்க்கும்போது பார்க்கவனுக்குத் தெரியவந்தது. இதுவரையில் அல்லோலகல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஜனங்களின் ஆரவாரமும் ஓய்ந்துவிட்டது. எல்லோரும் ஒருவித ஆச்சரியமடைந்தவர்களாய் பார்க்கவனையும் நகராதிபரையும் உற்று நோக்கி நின்ருர்கள்.

அவர் படித்த தாக்கீது புதிய அரசரிடமிருந்து அனுப்பப்பட்ட விளம்பரம்.—"குற்றவாளியின் நற்குணத்தையும் அவன் ராஜாங்க விஷயமாய் அதிகம் தலையிட்டுக் கொள்ளாமலிருந்த சங்கதிகளையும் தீர ஆலோசித்து, பார்க்கவனை மரண தண்டனைக் குள்ளாக்கினுல் காலக்கிரமத்தில் எல்லா ஜனங்களுமே திகிலடைந்து அரசனுக்கு விரோதமாய் அதிகமாகத் தீங்கிழைப்பார்கள் என்றும் கருதி, பார்க்கவனை மரணதண்டனையினின்றும் விடுவித்தார். ஆனல் பார்க்கவன் ஆயுட்கால முழுமையும் தார்த்தூரக நகரிலிருந்து சற்றுத் தூரமுள்ள லாவண்யபுரிக் கோட்டையில் காலங்கழிக்கவேண்டும்" என்று அந்தத் தாக்கீதில் கண்டிருந்தது.

முதலில் சிறிது ஆனந்தமடைந்தானெனினும் பிறகு மனவருத்தமடையலானுன். இன்னும் சற்று யோசனை செய்தானவுடன் "பாதகமில்லை. காரியம் கைகூடும்; ஆயுள் உள்ளளவு சிறைவாஸமாயினும், கருந்துல்யமும் கல்பகமும் நன்ருயிருக்கிற வரையில் விசாரம் என்னத்திற்கு?' என்று தனக்குள் தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

பார்க்கவன் கொலைக்களத்தில் இறக்கப்போகும் காட்சியைப் பார்க்கவந்தவர்கள் இரத்தவெறிகொண்ட அந்நகரத்தார் அநேகம் பேர்கள் வெளியில் கூடியிருந்தனர். இக்கூட்டத்தில் சாதாரண உடைதரித்து அங்கு நடப்பவைகளை வெகு கூர்மையாகக் கவனித்துவந்த ஒருவனைக் காணலாம். ஜனங்கள் எல்லோருமே அரசனது தாக்கீது விஷயத்தைக்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டார்களே யெனினும் இம்மனிதனைப் பற்றி நாம் ஒன்றும் நிச்சயமாய்ச் சொல்லமுடியாது. பார்க்கவனுக்குமரண தண்டனை நீக்கப்பட்டது என்பதைக் கேட்டவுடன் இவன் முகத்தில் ஆச்சரியம், வருத்தம், பொருமை, கோபம் முதலிய பலவிஷயங்களைக் குறிக்கும் குறிகள் தெளிவாய்க் காணப்பட்டன. மெதுவாகக் கூட்டத்தைத் தன்னுலானவரையில் விலக்கிக்கொண்டு காவலாளர்களுக்கு அடுத்தாற்போல் எல்லோருக்கும் முன்வரிசையில் நின்றுகொண்டிருந்தான். எப்படியாவது கருந்துல்யமலர்ச் செடியின் மூன்று மூளைகளையும் கைப்பற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்று அவன் ஸகேதபுரிக்கே புறப்பட்டு வந்திருந்தான்.

மலைமுழுங்கிச் சன்டெலி பெற்றதுபோல.

இவ்விஷயத்தில் தனக்கு உதவிசெய்யவேண்டுமென்று கிராதனிடம் கெஞ்சிக்கேட்டான். அவன் குணந்தான் நமக்குத் தெரியுமே! அவனைக் கிட்டேகூட அணுகவொட்டாமல் துரத்தி தன் நாயையும் அவன்மேல்ஏவிவிட்டான். சிறைக்காவலனிடம் தன் காரியம் சித்திக்காது போகவே ஒன்றுமறியாக் குழந்தையாகிய கல்பகத்தினிடம் வந்து, அவளுக்கு விலையுயர்ந்த நகைகள் வாங்கித்தருவதாக நயமாகச் சொல்லி அவள் மூலமாக மூலிகைகளைக் கவர முயன்றான். கல்பகம் வயதில் சிறியவளா யிருப்பினும், அறிவிலும் உதாரகுணத்திலும் எவருக்கும் மேலாய் சிறந்தே நின்றாள். தன்னை ஏமாற்ற வந்த மாயப்பிசாசை ஓட்டி, பார்க்கவன் மரண தண்டனையடைந்தபின் அவன் சொத்துக்கள் கொலையாளியை அடையுமாதலின் அவனைக் கேட்கும்படிகொலையாளியினிடம்அனுப்பிவிட்டாள். அவள் சொன்னவண்ணம் பயங்கரனும் கொலையாளியினிடம் சென்று தான் பார்க்கவனுகிய குற்றவாளியின் பரம ஸ்நேகிதனென்றும் அவன் ஞாபகார்த்தமாய் அவனது ஆடைகளை வைத்திருக்கத் தான் விரும்பியதாகவும் அவைகளைக் கொடுத்தானுயின் ஆயிரம் பொன் தருவதாகவும் கூறினான். கொலையாளியும் அதற்கு உடன்பட்டான். ஆனால் முன்னதாகவே அத்தொகை கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று கண்டிப்பாய்க் கேட்டான். பயங்கரனும் அதற்கு இசைந்தான். பணத்தைச் செலுத்திவிட்டு மனக்கோட்டை கட்டின வண்ணம் எப்பொழுது பார்க்கவன் மரணதண்டனை அடையப் போகிறான் என்று எதிர்பார்த்திருந்தான்.

இப்படிப்பட்டவனுக்கு மனம் எவ்வண்ணம் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று நாமே ஊஹித்துக்கொள்ளலாம். எங்கேயாவது யாருக்காவது கருந்துல்ய மூலிகைகள் கிடைத்துவிடுகின்றனவோ என்றும் (கல்பகத்தினிடம் அவைகளைப் பார்க்கவன் கொடுத்தபோது ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை என்று நாம் சொல்வது அனாவசியம்). பார்க்கவன் மூலிகைகளை வைத்திருக்கிறானு என்றும், அவைகள் நசுங்கிப் போகாமலிருக்க வேண்டுமே என்றும் இத்தகைய கவலைகள் அவனுக் கேற்பட்டன. பார்க்கவனை விட்டு அவன் கண்கள் அகலவேயில்லை. ஆகவே அவன் மிக்க ஆவலுடன் ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கையில்தான் நகராதிபர் அரசன் தாக்கீதுடன் தோன்றி, பார்க்கவன் மரணதண்டனையினின்று நீங்கி ஆயுள்பரியந்தம் சிறையிலிருக்க வேண்டும் என்று வெளியிட்டது.இதைக்கேட்டதுந்தான் பயங்கரனுக்கு அடங்காக்கோபம் பொங்கிவிட்டது.ஹா என்றுகூக்குரலிட்டதைப்பார்த்தால் பார்க்கவன்மேல் பாய்ந்து அவனைச் சின்னுபின்னப்படுத்தியு மிருப்பான்போ லிருந்தது. ஆனாலும் அதிகமாய் ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை.

ஆகா! என்ன விந்தை! பார்க்கவனும் உயிருடனிருக்க வேண்டியதாய் விட்டது! லாவண்ய புரிக்கல்லவோ போகின்றான். கருந்துல்யமூலிகைகளைத் தன்னுடன் கொண்டுபோவானல்லவா? ஒருவேளை அவனுக்குத் தோட்டமும் கிடைத்து கருந்துல்யம் வளர்ந்து புஷ்பித்தாலும் புஷ்பிக்கலாம்.

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S AND LADIES' PAGES

(328-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இவ்விதம் நம் சக்திதேவன் தன் உண்மையான விருத்தாந்தங்களை அவளிடமிருந்து கேட்டு ஆச்சரியங்கொண்டு, அவளுடனேயே புறப்பட்டு வானமார்க்கமாய்க் கனகபுரிபோய்ச் சேர்ந்தான். அங்கு சேர்ந்ததும் முன் மூன்று அறைகளில் எந்த மூன்று சவங்களைக் கண்டானே அவர்கள் மூவரும் இவனுக்கெதிரில் நின்று இப்பொழுது நமஸ்கரித்தார்கள். இவர்கள் யார் என்பதை நாம் சொல்லாமலே நமது நேயர்கள் அறிந்துகொண்டிருப்பார்கள். பிறகு இம்மூவருக்கும் மூத்தவளான சந்திரப்பிரபையையும் பார்த்தான்.

அவளும் இவனை வெகுகாலங் கழித்துப் பார்த்ததால் மிகுந்த ஆவலுடன் எதிர்கொண்டழைத்தாள். உடனே வேலைக்காரிகள் ஓடி வந்து உபசாரஞ் செய்தனர். அவைகளைப் பெற்று சந்திரப்பிரபையின் வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும் சந்திரப்பிரபை இவனைப்பார்த்து

மலையே மண்ணுக்கட்டி ஆகிறபோது, மண்ணுக்கட்டி எப்படியாகும்?

"ஸ்வாமீ! வர்த்தமானபுரத்தில் கனகரேகை யென்னும் ராஜகுமாரி தங்களால் பார்க்கப் பட்டாளே; அவள்தான் இவள்; எனக்கடுத்த தங்கை. சந்திரரேகையென்பது இவள் பெயர். உன்னதஸ்தலத்தில் தங்களால் முதல் முதல் விவாகம் செய்துகொள்ளப்பட்ட பிந்துமதி யென்பவளிவள் இரண்டாவது தங்கை இவள் பெயர் சசிரேகை. பிறகு ஓர்அசுரனுல்கொண்டு வரப்பட்டு அவ்வசுரனை மாய்த்து தங்களால் பாணிக் கிரஹணம் செய்துகொள்ளப்பட்ட பிந்துரேகை யென்பவள்தான் இவள் மூன்ருவது தங்கை.

சசிப்பிரபை யென்பவள் "வாருங்கள் நாமெல்லோரும் என் பிதாவிடம் போகலாம். அவர் எங்கள் நால்வரையும் தங்களுக்கு விவாகம் செய்துகொடுப்பார்" என்று சொலலி சக்திதேவனை யழைத்துக்கொண்டு தங்கள் பிதா தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் வனஞ் சேர்ந்து பிதாவைக் கண்டு வணங்கி நின்ருர்கள். அவரும் இவர்களைப் பார்த்து ஆசிகூற, பிறகு இக்கன்னிகைகள் தங்கள் விருத்தாந்தங்களையும் தங்களோடு வந்திருக்கும் புருஷனுடைய வரலாற்றையும் தெளிவுறச் சொன்ஞர்கள்.

உடனே அவர் மனமகிழ்ந்து இந் நான்கு கன்னிகைகளையும் நம் சக்திதேவன் என்கிற பிராமண குமாரனுயிருந்த வித்தியாதர குமாரனுக்கு பாணிக்கிரஹணம் செய்துகொடுத்து தன் வித்தியாதர ராஜ்யத்தையும் இவருக்குக் கொடுத்தார். இவரும் அக்கன்னிகைகளையும் வித்தியாதர ராஜ்யத்தையும் பெற்று அவர்களுடன் கூடி வித்தியாதர சக்கிரவர்த்தியாய் வெகுகாலம் சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். சுபம்.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

சோக்காய்ப்பைத் திருட்டு எச்சரிக்கை:— சொக்காயை யணிந்துள்ளவர் அறியாதபடி மிகுந்த திறத்துடன் சொக்காய்ப் பையிலுள்ள வைகளைத் திருடிக்கொண்டுபோகும் சாமர்த்தியசாலிகளைக் கையுங் களவுமாகப் பிடிக்க ஒருவர் நூதனமாக மின்சார எச்சரிக்கையொன்று செய்திருக்கிருர். சொக்காயின் உட்புறத் துணிக்கும் வெளிப்புறத் துணிக்குமிடையே சிறு மின்சார உற்பத்தி இயந்திரம் ஒன்று, சொக்காய் அணிபவருக்கு அசௌகரியம் சிறிதும் இல்லாதபடி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வியந்திரத்திலிருந்து மிகவும் மெல்லிய கம்பிகள் சொக்காய் நிஜார்களிலுள்ள எல்லாப் பைகளுக்கும் துணிகளினூடே செல்கின்றன. அங்கிருந்து எல்லாக் கம்பிகளும் கிளம்பி கழுத்துப்புறத்திலுள்ள சொக்காய் மடிப்பின் முன்புறத்துப் பொத்தான் பொத்தலில் அணியப்படும் உலோகத்திஞற் செய்யப்பட்ட ரோஜா மலரில் வந்து கூடுகின்றன. அந்த ரோஜா மலரில் வர்ணங்கொடுத்த மின்சார விளக்குகள் நான்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சொக்காயை அணிந்துள்ளவர் தவிர, வேறு யார் அச்சொக்காய் நிஜார்களின் பைகளில் கையை நுழைத்தாலும், அந்த ரோஜா மலரிலுள்ள நான்கு விளக்குகளும் ஒளிவீசி, பைகளிலுள்ள சாமான்கள் திருடப்படுகின்றனவென்று எச்சரிக்கை செய்யும்.

* * *

தேசபாஷைகளுக்கு ஆதரவு.—வங்காள மாகாணத்தில், மத்திய வகுப்புப் பள்ளிக்கூடங்களின் பயிற்சி முறைகள் மாற்றப்படுமெனத் தெரிகிறது. தேசபாஷையே முதற் பாடமாகவும், ஆங்கில மொழி இரண்டாம் பாடமாகவும் கொள்ளப்படும்; இங்கிலீஷைத் தவிர மற்றப் பாடங்கள் தேசபாஷையிலேயே கற்றுக்கொடுக்கப்படும்; விவசாயம், தோட்டவேலைகள், நூல் நூற்றல், நெசவுத் தொழில் முதலியன கற்றுக்கொடுக்கப்படும். இம்மாறுதல்கள் ஏழை இந்தியர்களை உயிர்ப்பித்து உய்விக்குமென்பதற்கையமில்லை.

* * *

ஒரு குருவின் முத்தம்.—லண்டன் சர்வ கலாசாலை ஆசிரியர் ஒருவர், ஒரு பெண்மாணுக்கரைத் தூர்த்த வெறிகொண்டு, அப்பெண்ணின் விருப்பத்துக்கு மாறுபட்டு முத்தமிட்டாராம். அவ்வாசிரியர் சர்வ கலாசாலையினின்றும் விலக்கப்பட்டாராம். அது காரணமாக அவர் தொடுத்த வழக்கும் தள்ளப்பட்டதாம்.

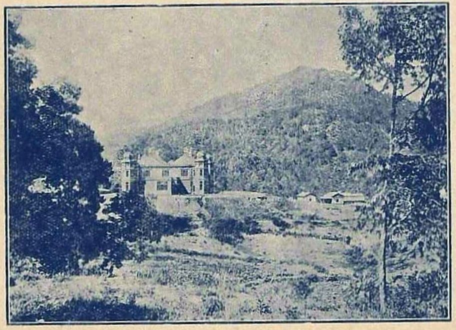

கூனூர் நாய்கடி வைத்தியசாலை

376